

ดอกที่ศูนย์

เต๋รึ๊ง เต๋ร่ง เต๋รึ๊ง เต๋รึ๊ง

“ขอบคุณแฟน ๆ ที่ยังหนาแน่น หวงแหนสมชาย”

ตึง ตึง

“เสียงใครที่ไหนกันแน่น มาร้องเซ็งแซ่ ให้แม่ ๆ คะนึ่งตาม ถ้ารัก
สมชายจริง จงอย่านิ่ง ให้รักยิ่งยืนยง”

เต๋รึ๊ง เต๋ร่ง เต๋รึ๊ง เต๋รึ๊ง

“อายุอานามก็ยังไม่มาก บวชเรียนเพียรพากมาสักพรรษา
หญิงใดจะมากี่มาให้ไฉ”

“เฮ้อ เฮ้อ...”

“พี่ร้องมานานแล้วหนอ คงได้เวลาพอ ต้องขอโบกมือลา สัญญา
จะมาเจอใหม่ ได้ฤกษ์สดสั สมชายจะกลับมา...”

เต๋รึ๊ง เต๋ร่ง เต๋รึ๊ง เต๋รึ๊ง...

หลังจากบทขับร้องของนักแสดงหลักจบลงไป เสียงของเครื่อง
ดนตรีก็ดังขึ้น วงปี่พาทย์ฝีมือมั่งร่ำรวยจังหวะเพลงบรรเลงลาโรงออกมา
ประสานเสียงดนตรีจากเครื่องดนตรีไทยแต่ละชนิด กล่อมให้บรรดา
เหล่าผู้ชมทั้งหลายที่นั่งชมยืนชมกันอยู่ด้านล่างได้เพลิดเพลินไปพร้อม

กัน

ตัวละครเอกในชุดสีแดงที่สะท้อนแสงระยิบระยับจากดวงไฟหน้าเวทียังขับให้ดูโดดเด่นจนทุกคนในบริเวณนี้แทบจะละลายตาไปไม่ได้ ลีลาอ่อนช้อยตามแบบฉบับของลิเกมือนึงนุ่มนวลตาจนทำเอาบรรดาคอเลิเกต์ดวงที่นั่งมองต่างพากันชื่นชมในการแสดงที่เพิ่งจะจบลงไป

บรรดาแฟนคลับที่นั่งมองจากด้านล่างต่างพากันปรบมือเกรียวการแสดงของพ่อพระเอกลิเกคนดังอย่าง ‘สมชาย เพชรแก้วเกล้า’ พระเอกลิเกเบอร์หนึ่งของคณะลิเกจันทรามหาสมพรที่ใครหลาย ๆ คนต่างก็ยอมรับลูกค้อและความสามารถทางด้านการแสดง ซึ่งงดงามอ่อนช้อย แถมยังนุ่มนวลจับใจเสียจนไม่อาจหยุดเสียงปรบมือเอาไว้ได้ ลีลาการร่ายรำประกอบกับการขับร้องบทลิเกช่วยส่งให้ชื่อเสียงของเจ้าตัวยิ่งโด่งดังมากขึ้นทุกวัน ๆ ขึ้นแท่นพระเอกลิเกเบอร์หนึ่งขวัญใจของใครหลาย ๆ คน

ไม่เพียงแต่คนเฒ่าคนแก่ที่ชื่นชอบพระเอกลิเกคนนี้ แต่เขายังสามารถถกดหนุ่มสาววัยรุ่น วัยทำงาน และวัยกลางคนได้อีกเป็นสิบ ๆ เป็นร้อย ๆ ถึงขั้นมีแฟนเพจในโซเชียลมีเดียสำหรับติดตามกิจกรรมการออกงานต่าง ๆ ยอดดัดไลก์เกือบหลักแสนเป็นตัวรับประกันได้ในระดับหนึ่งว่า สมชาย เพชรแก้วเกล้า นั้นเป็นขวัญใจแม่ยกลิเกมากเพียงใด

เพียงแต่...

“พี่ชาย วันนี้ได้ทิปเยอะอีกแล้ว”

“น้ำกุอยู่ไหน”

“นี่ละ”

“รื้อน”

ทั้งหมดทั้งมวลนั้น...เป็นเพียงการแสดง

สมชาย เพชรแก้วเกล้า คนที่เคยเฉิดฉายอยู่บนเวที หลังจากจบการแสดงเขาก็หลบเข้ามาหลังจาก ถอดองค์ ถอดเครื่อง เช็ดหน้า

เช็ดตา ก่อนจะถอดเสื้อยืดที่ชุ่มไปด้วยเหงื่อแขวนเอาไว้กับราวเหล็ก
สลัดคราบพระเอกลิเกเบอร์หนึ่งของคณะ กลายมาเป็นชายหนุ่มวัย
เกือบสามสิบปี ปุณชนคนธรรมดา

ไว้ซึ่งฉายา สมชาย เพชรแก้วเกล้า อีกต่อไป

เพราะตัวตนที่แท้จริงของเขาเป็นเพียงไอ้สมชาย ลูกชายของ
พ่อสมศักดิ์ เจ้าของคณะลิเกจันทรามหาสมุทร

ร่างกายสมส่วนแลดูกำยำเดินไปปรับขวดน้ำเปล่าเย็นๆ ก่อนจะ
เดินไปนั่งหน้าพัดลม เจ้าตัวเอนหลังฟังลำโพงตัวเก่า แหงนหน้าขยับ
คอไปมาเพื่อคลายกล้ามเนื้อ ทว่าเพียงเท่านั้นก็ทำเอาบรรดาทางเครื่อง
สาว ๆ วัยแรกแย้มนั่งมองกันตาเยิ้ม

สมชายเป็นชายหนุ่มที่มีรูปร่างหน้าตาคมขำ คิ้วเข้มดกดำ รูปลักษณ์
จนเป็นที่เลื่องลือกันให้แพร่สะพัดว่าลูกชายของพ่อสมศักดิ์คนนี้
ไม่ธรรมดาเลยแม้แต่น้อย ไม่ต้องแต่งหน้าแต่งตา เขาก็สามารถที่จะ
ใช้ใบหน้าในการเรียกให้คนเข้าหาได้อยู่ดี จนเพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ ใน
คณะยกให้เขาเป็นคนที่หวักระไดไม่เคยแห้งที่สุดในคณะลิเกแล้ว

ทว่า...สมชายคนนี้ไม่ใช่ สมชาย เพชรแก้วเกล้า ไม่ใช่พระเอก
ลิเกที่ใจดีคนนั้น

ยังมีคนเข้าหาเขามากเท่าไร้ว่ สมชายยิ่งรำคาญมากขึ้นเป็นเท่า
ตัว กำแพงที่สูงตระหง่านตั้งคั่นกลางระหว่างการแสดงกับชีวิตส่วนตัว
ของเขาเอาไว้อย่างชัดเจน ทำให้เขาตัดความสัมพันธ์กับคนอื่นๆ ได้
อย่างง่ายดาย เพราะแม้แต่คนในคณะเองก็มีน้อยคนที่จะเรียกได้ว่า
สนิทสนมกับเจ้าตัว ใบหน้าคมเข้มมักเรียบนิ่งอยู่เสมอท่าเอาหลาย ๆ
คนขยาดที่จะเข้าหา

“ชายเอ๊ย”

“อะไรลุงมึง”

“เอ็งสวมเสื้อให้เรียบร้อยก่อนเถอะไป เจ้าภาพเขาจะมา”

ชายสูงวัยเดินเข้ามาพูดกับเขา สมชายพยักหน้ารับฟัง ก่อนจะ

ถอนหายใจออกมายาว ๆ คำคืนที่ยาวนานกำลังจะจบลงในอีกไม่ช้า อีกไม่กี่ชั่วโมงข้างหน้า เขาก็จะได้กลับไปพักผ่อนให้เต็มที่ ให้สมกับที่เหนื่อยมาทั้งคืน

สมชายลุกขึ้นไปหยิบเสื้อมาสวม ก่อนจะเดินลงไปด้วยด้านหลังเวที เพื่อพบปะพูดคุยกับบรรดาเจ้าภาพที่ติดต่อให้มาแสดง ณ ที่แห่งนี้ เมื่อมาอยู่ต่อหน้าผู้ใหญ่ เขาก็จำเป็นที่จะต้องยกมือไหว้เพื่อแสดงความเคารพ

“วันนี้ลีเกสสนุกมาก ชาวบ้านชอบใจกันใหญ่ เล่นดีสมคำร่ำลือจริง ๆ”

“คณะของพ่อสมศักดิ์นี้ครับ”

“นั่นสินะ คณะของพ่อสมศักดิ์จะไม่ดีได้ยังไง ลีเกจันทรามหาสมพร ใคร ๆ ก็เอ่ยมกันทั้งนั้น”

เสียงหัวเราะดังลั่นเมื่อทั้งสองฝั่งพูดคุยกันถูกคอ สมชายยืนนิ่งไม่อยากจะเข้าไปรับรู้บทสนทนาใด ๆ เขาในตอนนี้มีเพียงแต่ความเหนื่อยล้าไปทั่วตัวเท่านั้น เขาอยากจะทิ้งตัวลงนอนที่ไหนสักที่ เปลว ๆ อาจจะเป็นพื้นดินตรงหน้าก็เป็นได้

“หวังว่าคราวหน้าจะมีโอกาสได้ดูลีเกของพ่ออีกนะครับ สวัสดิ์ครับ”

“โชคดี ๆ ขอบคุณมาก ๆ ที่เชิญคณะของพ่อมา”

สมชายปรายตามองชายสูงวัยที่ยืนโบกมือให้คณะเจ้าภาพด้วยรอยยิ้ม พอคัลลี่ยหลังของกลุ่มคนเขาถึงได้ค่อย ๆ หันหน้ามามองกัน สมชายยืนนิ่ง ล้วงกระเป๋าทางเกงมอดอบ

“ทีหลังก็หัดพูดจาดี ๆ กับแขกหน่อย”

“พ่อก็พูดแทนไปหมดแล้วนี่”

“เอ็งนี่มันยังงี้”

“ทำงานก็ทำให้แล้ว จะเอาอะไรกันนักกันหนา”

สมชายบ่นออกมา ก่อนจะหมุนตัวเตรียมขึ้นไปพักผ่อน แต่เขา

ก็ต้องชะงักไปเสียก่อนเมื่อได้ยินเสียงของใครบางคนตะโกนเรียกชื่อ
เขามาแต่ไกล คิ้วขมวดมุ่นระตุกรั่วๆ เขาสูดลมหายใจเข้าลึกๆ นึก
อยากจะวิ่งหนีไปให้ไกลๆ แต่สุดท้ายก็ต้องปัดแผนนั้นทิ้ง เพราะต่อให้
เขาวิ่งหนีไปจนสุดขอบโลกก็ไม่อาจจะหนีความวุ่นวายนี้พ้นได้

‘ให้ตายสิวะ’

“พี่ชาย...”

“เออ”

“เอ่อ อย่าแรงมากนะพี่นะ ยังไงๆ เสียนั้นก็ลูกเสียเอง”

“กูรู้แล้วไอ้เก่ง”

“สมชายยย!”

มาแล้ว

มันมาแล้ว

ไอ้เด็กตัวขวานหน้าตาทะเล้นๆ มันวิ่งเอาหัวนำกันมาโน่นแล้ว
ส่งเสียงเรียกทั้งๆ ที่เขายังไม่ทันจะเห็นตัวเลยด้วยซ้ำไป

“สมชาย เรามาแล้ว ไม่เข้าไปเนอะ!”

เจ้าของชื่อยืนกอดอกนิ่งๆ มองคนที่เพิ่งจะมาใหม่ อีกฝ่ายยิ้ม
กว้างจนตาหยี แก้มขาวๆ ขึ้นสีแดงระเรื่อ มีเม็ดเหงื่อเกาะตามใบหน้า
น้อยๆ คงเพราะอีกฝ่ายตั้งหน้าตั้งตาวิ่งมารอเจอเขาที่นี้

“วันนี้ก็เล่นดีอีกแล้วอะ เราใจละลายเลย”

อีกฝ่ายว่าพร้อมทำตาววนยิ้ม ยืนบิดไปมาจนเขานึกหมั่นได้
อยากจะเดินหนีไปเสียไกลๆ จากตรงนี้

เป็นลูกคนใหญ่คนโตเสียเปล่า กลับทำตัวระริกระรี่เสียจนเขา
นึกรำคาญแทน

“โอย! คุณหนูเกี่ยมอี ทำไมถึงวิ่งไม่รอพี่แซมเลยคะ พี่วิ่งตาม
คุณหนูไม่ทัน”

ยังไม่ทันที่จะได้พูดอะไร คนของเด็กตรงหน้าอีกสองคน เป็น
ผู้หญิงหนึ่งผู้ชายอีกหนึ่งก็วิ่งตามมายืนข้างๆ กัน เขาคุ่นหน้าคุ่นตาดี

สมชายยื่นมองนิ่งๆ รอให้ทั้งสามคนตรงหน้าหยุดพักให้หายเหนื่อย หอบกันก่อน ดวงตาของเขาได้มองไปเรื่อย ๆ สุดท้ายก็มาหยุดอยู่ที่ เด็กหนุ่มหน้าใสที่ยืนตรงหน้า

‘เกี่ยมอี’ เด็กหนุ่มที่ไม่มีใครในละแวกนี้ไม่รู้จัก

เขาเป็นลูกชายคนเล็ก ลูกชายหัวแก้วหัวแหวนของเสียเฮง เจ้าพ่อเงินกู้รายใหญ่ที่ใคร ๆ ก็ต้องกลัวต้องเกรง ว่ากันว่าเสียเฮงร่ำรวย มีเงินเก็บเป็นสิบล้านร้อยล้าน มีที่ดินอีกเป็นพัน ๆ ไร่ ร่ำรวยจากการ เก็บดอกเบี้ยยมาเป็นสิบ ๆ ปี คนในละแวกนี้เป็นหนี้พ่อของเกี่ยมอีกัน จนนับไม่หวาดไม่ไหว

แน่นอน...คณะลูกของพ่อสมชายเองก็เป็นหนึ่งในนั้น

หนังก่อนใหญ่ที่หยิบยืมมาเพื่อค้าจนประดับประดาให้คณะลูก ยังดำเนินต่อไปได้ แม้จะหาเงินมาได้มากเท่าไร ก็ต้องส่งคืนให้แก่ เสียเฮงอยู่วันยังค่ำ

พ่อขึ้นชื่อเรื่องโหดอย่างกับราชสีห์...

“สมชาย ก้มลงมาหน่อย เราจะคล้องทองให้”

แต่ดูสิดู...ลูกชายคนเล็กของเขาดันเหมือนเกิดมาผ่าเหล่าผ่ากอ ตัวก็เตี้ยม่อต้อ แขนขาก็ผอม ๆ สิบ ๆ ไลน์จะหน้าตาปั้นจี้ม บั่นเจอบแบบนั้น ช่างทำเอาเขานึกออยากจะหัวเราะเสียเฮงเสียเหลือเกิน ที่ลูกชายคนเล็กนั้นช่างดูไร้เดียงสาและมักจะทำตัววุ่นวายขนาดนี้

“ไม่เอา”

“น่า ๆ ๆ ก้มลงมา ๆ เราจะคล้องทองให้”

“ไม่”

“ทำไมดื้อละสมชาย!”

“ใครกันแน่ที่ดื้อ กลับไปเถอะ”

“ไม่เอา ๆ อันนี้เงินเราเองนะ เราซื้อมาให้สมชายเอง ไม่ใช่เงิน ป๊า”

“ไม่เอาอยู่ดี ยังไงก็ไม่เอา”

“มาโนช! อุ้มเราหน่อย! เราจะต้องทองให้สมชาย”

“มึงอุ้มมัน กูจะถึบยอดหน้ามึง เอาไหม้อั้มาโนช”

สมชายประกาศกร้าวเมื่อสมุนของเกี่ยมอี่ทำท่าจะเข้าไปอุ้ม
เจ้านายของตัวเอง สมชายมองอีกฝ่ายด้วยสายตาคมข่มจนชายที่ชื่อ
มาโนชค่อยๆ ถอยไปเอง

“อุ้มเราสิมาโนช!”

“กลับไปเถอะ อย่ามาวุ่นวายแถวนี้”

“เฮ้อ! มาเอาทองก่อนนน!”

“นี่ไล่ ไม่เข้าใจหรือไง”

“หรือสมชายจะไม่อยากได้ทอง สมชายอยากได้อะไร สมชาย
บอกเรามา”

“ไม่อยากจะอะไรทั้งนั้น มาทางไหนกลับไปทางนั้น”

“สมชายยย”

“อย่าวุ่นวาย”

“เอ็งไหม เดี่ยวเราเจียมจะยิงแอดลงอินสตาแกรม ช่วยให้มีคนสนใจ
คณะของสมชายเยอะๆ สมชายจะได้รวยๆ”

“เกี่ยมอี่”

สุดท้ายเขาก็เหลืออด เดินเข้าไปหาคนตัวเล็กกว่า ลูกชาย
คนเล็กของเสี่ยเฮงยังคงทำหน้าบึ้งจิ้มปั้นเจ้ออยู่อย่างนั้น ไม่ได้รับรู้
เลยว่าตอนนี้เขาอารมณ์ขุ่นมัวขนาดไหน เขาอยากจะทำผิดแต่
แต่กลับต้องมาถูกเด็กคนนี้รังแกไว้ด้วยเรื่องไร้สาระ เจ้าของไบหน้า
คร้ามคมจ้องเขม็ง

เกี่ยมอี่เห็นแบบนี้ก็ฉีกยิ้มจนตาหยีสู้กลับ ผู้ติดตามของคุณหนู
ตัวน้อยที่ยืนอยู่ข้างๆ ถึงกับจับมือกันแน่นเมื่อเห็นเหตุการณ์ตรงหน้า

“กลับไปนอนซะเกี่ยมอี่ มันตึกแล้ว”

“ไม่ไป”

“อย่ามาวุ่นวายแถวนี้”

“จนกว่าสมชายจะยอมให้เราคล้องทองให้”

“ไม่”

“จำคำว่าจะไม่ของสมชายเอาไว้ให้ดิ้นะ สักวันหนึ่งเราจะทำให้สมชายปฏิเสธเราไม่ได้ จะกินจะนอนจะขี่จะเยียวก็นึกถึงแต่เราเลยคอยดู!”

“ไร้สาระ”

“สมชาย! สมชาย! มาโนช! เราจะขี่หลัง มาให้เราขี่หลังเดี๋ยวนี้! เราจะคล้องทองให้สมชาย”

“โอ้มาโนช ถ้ามึงเข้ามาใกล้กูเกินเมตร กูยันมึงกระแทกต้นโพแน้”

“เอ่อ...”

“มาโนช! มาโนชเป็นคนของเรานะ!”

“เกี่ยมอี”

“จำ สมชายจะยอมให้เราคล้องทองแล้วใช่ไหม”

“รำคาญ”

“สมชาย!”

เสียงตะโกนเรียกชื่อดังแสบแก้วหูจนสมชายต้องเบ้หน้า เขารีบหันหลังกลับแล้วเดินหนีออกมาจากตรงนั้นโดยไม่หันหลังกลับไปมองความวุ่นวายตรงนั้นอีก สมชายพรวดพราดใจยาวออกมา สะบัดหัวเพื่อไล่เรื่องน่ารำคาญออกไป วันนี้เขาเหนื่อยมามากแล้วยังจะต้องมารับมือกับเกี่ยมอีอีก พลังงานเขาจะหมดเอานี้สิ

“มาโนช!”

“คุณหนูครับ อย่าตามไปเลย พี่ชายเขาเอาจริงนะ”

“ฮึ้ย!”

“กลับบ้านเถอะค่ะคุณหนู เชื่อพี่แซมๆ”

“คอยดูนะ! สักวันเราจะต้องคล้องทองให้สมชายให้ได้! เสียทองก่อนเท่าหัวเกี่ยมอีไม่เกี่ยง! ขอแค่สมชายกินดีอยู่ดี เกี่ยมอีจัดให้!”

“เฮ้อ คุณหนู...”

“สมชายหล่อแต่อย่างไรงี้ได้ไหม! เกี่ยมอื่บอกว่าเกี่ยมอื่รวย ไม่ชอบทองเส้น เรายังจะซื้อหม้อมาชุดทองให้สมชายเลย ทองสดใหม่ ทองฟาร์มเฮาส์ เอาไหม! ได้ยินไหม! สมชาย สมชายยย!”

ดอกที่หนึ่ง

เสียงไก่ขันดังขึ้นรอบๆ บ้าน เช่นเดียวกับเสียงหัวเราะ
เจียวจ้าวของบรรดาเด็กนักเรียนชั้นประถมที่พากันปั่นรถจักรยานไป
เรียนหนังสือในตอนเช้า แสงแดดตอนรุ่งอรุณค่อยๆ สาดส่องผ่านทาง
หน้าต่างเข้ามา ปลูกให้ร่างของใครบางคนที่ยังจมอยู่ในความฝันเริ่ม
รู้สึกตัว เปลือกตาของเขาเริ่มขยับ ก่อนที่ไม่กี่วินาทีต่อมาเขาจะค่อยๆ
ยันตัวลุกขึ้นมานั่งบนเตียง

สมชายยกแขนทั้งสองข้างขึ้นมาบิดขี้เกียจจนเผยให้เห็นมัด
กล้ามเนื้อประปราย เขาเอียงคอเล็กน้อยเพื่อให้คลายจากอาการง่วง
ดวงตาสีเข้มนมองออกไปด้านนอกหน้าต่าง ภาพของลำคลองทำให้เขา
รู้สึกดีขึ้นไม่น้อย ยิ่งตอนที่แสงจากดวงอาทิตย์กระทบกับคลื่นบนผิวน้ำ
จนเกิดแสงระยิบระยับ นั่นยังเป็นภาพที่งดงามกว่าอะไรทั้งหมด

ชายหนุ่มลุกขึ้นจากเตียง เขาเดินไปยังตะกร้าผ้าที่วางอยู่ไม่ไกล
ถอดกางเกงผ้าแพรตัวบางที่สวมอยู่ออก แล้วหยิบผ้าขาวมาผืนโปรด
มาพันแทนที่ หยิบข้าวของที่จำเป็นแล้วก้าวออกมาจากห้อง เตรียม
ไปอาบน้ำอาบท่าสำหรับเริ่มต้นเช้าวันใหม่

“พี่ชาย!”

เท่าทั้งสองข้างชะงักไป ก่อนจะหันไปมองต้นเสียง เด็กชายตัวผอมโปร่งวิ่งเข้ามาหาเขาพร้อมกดขนน้ำสัสดเอาไว้กับตัว เด็กคนนี้ชื่อเก่ง อายุก็ราว ๆ สิบเอ็ดสิบสองปี เป็นเด็กที่พ่อของสมชายรับเลี้ยงเอาไว้เป็นลูกบุญธรรม เนื่องจากเก่งถูกแม่แท้ ๆ ทิ้งไป บ้านก็ไม่มีให้อยู่ ญาติก็ไม่รับไปเลี้ยง เจ้าเก่งจึงเปรียบเสมือนน้องชายของเขาไปโดยปริยาย

เด็กคนนั้นวิ่งเข้ามาหาเขา ก่อนจะยิ้มกว้างตามประสา

“ไปอาบที่ท่ากันเถอะพี่”

“ไม่”

“น่า วันนี้อากาศดี ไปอาบที่ท่ากันเถอะนะ นะพี่ชาย นะ ๆ นะจ๊ะ ฉันอยากว่ายน้ำอะ”

สมชายยืนนิ่ง จ้องมองเด็กตรงหน้า ทำที่ว่านี่ก็คือทำน้ำข้างบ้านของเขานั่นเอง สว่างไว้ตั้งแต่สมัยไหนก็ไม่รู้ ด้วยการใช้แผ่นไม้กระดานยื่นออกไปในคลองนุ่น เก่งมักจะมาชวนเขาไปอาบน้ำที่นั่นค่อนข้างบ่อย คงเพราะอีกฝ่ายชอบเวลาที่ได้ลงว่ายน้ำ มันคงอยากสนุกตามประสาเด็ก แต่เขาโตจนจะสามสิบอยู่แล้ว จะให้ไปว่ายน้ำเหมือนหมาแบบนั้นก็กระไรอยู่ แต่หากจะปล่อยให้เจ้าเก่งไปอาบที่ท่าคนเดียว ถ้ามันจมน้ำขึ้นมาใครจะช่วยมันได้ทัน เข้า ๆ แบบนี้บรรดาคนในคณะคงยังไม่ตื่นกันหรอก

“ให้ตายสิ มันรู่นวายจริง ๆ”

“เออ”

“เฮ้ พี่ชายนี้ลือล่อใจดีอีกต่างหาก พี่ตามใจฉันทุกอย่างเลย!”

“รีบอาบ อย่าเอาแต่เล่น เดี่ยวไปโรงเรียนสายกูจะให้พ่อตีหัวให้”

“รับทราบจ้า”

เด็กน้อยยกมือทำท่าตะเบ๊ะ เก่งพยักหน้าหงิก ๆ ก่อนจะรีบกำผ้าขาวม้าแน่นแล้ววิ่งไปยังทำนน้ำที่อยู่ไม่ไกล

เขาเดินตามหลังไป ตัดสินใจตอบตกลงไปก่อนเพื่อตัดรำคาญ การอาบน้ำในคลองมันก็ได้แต่อะไร เย็นสบายดีเหมือนๆ กัน เขาเห็นเจ้าแก่งสลัดผ้าผืนน้อยยอกแล้วตีสั่งกลางคลองก็ได้แต่ถอนหายใจ เสียงหัวเราะคิกคักดังขึ้นเมื่อได้ลงเล่นน้ำ ได้ว่ายน้ำน้ำสนใจ

สมชายเดินไปใกล้ กระตุกปมผ้าขาวม้าที่พันอยู่อก ก่อนจะเดินลงไปน้ำ ละแวกนี้ไม่ค่อยมีใครผ่านไปมานัก อีกทั้งตอนนี้ก็ยังเข้าผู้คนส่วนมากไม่ค่อยใช้คลองนี้ในการเดินทางกันสักเท่าไร เพราะปัจจุบันนี้มีทั้งรถยนต์ รถมอเตอร์ไซด์ใครๆ ก็คงเลือกเดินทางทางบกกันเพราะความสะดวกสบาย ดังนั้นการที่เขาจะมาสลัดผ้าอาบน้ำอาบทำตมนี้จึงไม่ต้องกังวลให้มากนักว่าจะมีใครมาเห็น อีกทั้งพื้นที่ตรงนี้ใครๆ เขาก็รู้กันทั้งนั้นว่าเป็นบ้านของพ่อสมศักดิ์ เจ้าของคณะลิเกชื่อดัง

“พี่ชาย”

“อะไร”

“พี่นี้หล่อเนอะ ทำยังไงให้หล่อเหมือนพี่ สาวๆ จะได้กรี๊ดจ๊านบ้าง”

แกงเหลือบมองพี่ชายของตนเอง ลอบมองตั้งแต่ใบหน้าคร่ำมคม ไหลปลาร้า ลงมาจนถึงแก้มอกและหน้าท้องที่แสนจะเช็กซี ยิ่งตอนนี้พี่ชายของเขาเปียกไปทั้งตัว ภาพตรงหน้าทำเอาแกงเหลือบอยากจะวิ่งไปเอากล้องมาถ่าย เขาเห็นภาพพวกฝรั่งในนิตยสารที่ติดอยู่ตามร้านตัดผม พวกนั้นมักจะอวดหุ่นอวดผิวกันอย่างที่พี่ชายของเขาชอบทำระดับ สมชาย เพชรแก้วเกล้า ไม่ได้มีดีแค่ตอนแสดงลิเก แต่ว่าเวลาเขาลงจากเวทีแล้วนี่สิ ทั้งหล่อทั้งฮอตยิ่งกว่าตอนเล่นลิเกอีกเท่าตัว ไม่แปลกใจเลยว่าทำไมสาวน้อยใหญ่ถึงพากันหลงพี่ชายเขากันนัก

“ฉันอยากมิกล้ามแบบพี่จัง พี่ชาย”

“ແດກຂ້າວให้มันเยอะๆ ก่อนเถอะ”

“ก็กินเยอะแล้วเถอะ!”

“แตกอย่างกับแมวมดม มึงก็เป็นได้แค่ไอ้ก้างอยู่อย่างนั้นแหละ”
สมชายว่าออกมา ปรายตามองเด็กน้อยที่ทำท่าที่พิศพิศ เขาใช้ชั้นที่
ลอยอยู่ข้าง ๆ ตักน้ำในคลองขึ้นมาราดหัวรดตัว ก่อนจะใช้มือปาดน้ำ
ออก เขาว่าจะหิบบสบู่มาถู แต่แล้วก็ต้องชะงักไปเมื่อได้ยินเสียงอะไร
บางอย่างดังมาจากอีกฟากของลำคลอง

จริงอยู่ที่สมชายเป็นผู้ชายมีเสน่ห์ สาวน้อยสาวใหญ่หลงกันทั้ง
บาง แต่ถ้าเอาคนเหล่านั้นมารวมกัน เขายังอยากจะสู้รบตบมือกับกลุ่ม
คนเหล่านั้นมากกว่าที่จะเผชิญหน้าตัวต่อตัวกับใครเพียงแค่คนเดียว...

และคนคนนั้น คนที่เขาอยากจะเดินหนีทุกครั้งที่เจอหน้า...

“สมชายย ยั้ววว ผู้บ่าวว”

“พะ...พี่ชาย พี่...นั่นมันพี่เกี่ยมอี่ไม่ใช่หรอเนะ” เก่งที่ยืนนิ่งอึ้ง
ค่อย ๆ ยกมือชี้ไปอีกฟาก

สมชายหันไปมองก่อนจะสบถออกมาเสียงดัง แขนแกร่งตีน้ำ
ตรงหน้าด้วยความหงุดหงิดจนมันสาดกระเซ็นกระเด็นไปทั่ว ก่อนป็น
ขึ้นท่าแล้วหิบบผ้าขาวม้ามาพันท่อนล่างของตัวเองเอาไว้

เก่งมองพี่ชายตัวเองสลับกับเรียวนต์หางยาวสีแดงที่กำลังวิ่ง
เข้ามาใกล้ ร่างของใครบางคนที่เขาคุ้นหน้าคุ้นตากำลังผุดลุกผุดนั่ง โบก
ไม้โบกมืออยู่บนเรือ เดือดร้อนบรรดาลูกสมุนคนสนิทต้องคอยจับชาย
เสื้อเอาไว้ไม่ให้ลูกของเจ้านายพลัดตกน้ำตกท่า ตายคาแพผักตบชวา
ไปเสียก่อน

“สมชาย!”

“อะไร”

“วันนี้เราไปตลาดมา ชื่อของกินมาให้ด้วย มาเอา ๆ”

“ไม่เป็นไร ชื่อเองได้”

ชายหนุ่มที่ยืนอยู่บนท่าน้ำเอ่ยตอบด้วยท่าที่ไม่แยแส เย็นชา
และไร้เยื่อใยอย่างที่เห็นจนจินตา เก่งลอยคอมองทั้งสองฝ่ายสลับกัน
ไปมา เกี่ยมอี่สวมเสื้อลายดอกสีสด ชูถุงขนมถุงกับข้าวในมือขึ้นมาให้

อีกฝ่ายเห็น ใครจะไปคิดว่าลูกชายเสียเฮงผู้ยิ่งใหญ่จะมาเป็นแม่ยกเบอร์หนึ่งของ สมชาย เพชรแก้วเกล้า คนนี้

ตั้งแต่วันแรกที่สมชายขึ้นแสดง เกี่ยมอีกคนนี้ก็ประกาศตัวกับคนทั้งตลาดว่าเป็นหัวเรือแม่ยก แน่نونว่าช่วงแรกๆ ก็มีฟาดฟันกับบรรดาสาวใหญ่คนอื่นไปทั่ว แต่ด้วยความร่ำรวยของเจ้าตัว สุดท้ายก็เลยสถาปนาตัวเองเป็นหัวขบวนแม่ยก คอยประกาศข่าวสารโฆษณาให้แก่คณะลิเกและตัวสมชายจนชื่อเสียงยิ่งกระพือออกไปเรื่อย ๆ แม้จะมีหลายคนไม่ชอบขึ้นหน้า แต่เจ้าตัวก็ไม่ได้สนใจ ไม่ได้แลเหลียวในสายตาเลยด้วยซ้ำ

ก็แน่ละ เล่นเป็นลูกหนังพ่อเขากันทั่วเสียขนาดนั้น ใครจะกล้าหือ

เกี่ยมอีพาร่างเล็ก ๆ ของตัวเองลุกขึ้นยืนทรงตัวบนเรือดี ๆ ก่อนจะค่อย ๆ เดินเข้ามาใกล้ เขาชี้สั่งให้คนขับเรือคัดท้ายเพื่อให้หัวเรือเข้าไปใกล้ท่ามากขึ้นอีก เมื่อพอใจแล้วรอยยิ้มแสนน่ารักก็ถูกจุดขึ้นบนใบหน้าของอีกฝ่าย ใบหน้ากลมกลึงและพวงแก้มที่พอกพูนกันบนใบหน้าทั้งสองข้างทำให้สมชายที่ยืนอยู่หนึ่ง ๆ ถึงกับรู้สึกหงุดหงิดขึ้นมา

เขารำคาญเด็กคนนี้เสียเหลือเกิน คิดว่ามีพ่อใหญ่แล้วจะทำอะไรก็ได้หรืออย่างไรงัน

“เก่ง มาเอาไป เอาไปกินนะ ชื้อมาให้เยอะเลย มาเอาๆ”

“เอ๋อ...”

“ไม่ต้อง เอากลับไป”

“คือ...”

“เหอะน่า เราอุตส่าห์ชื้อมาให้ นะๆ น้ำใจเราทั้งนั้น”

“ไม่”

“สมชาย”

“รำคาญ”

“สมชาย! สมชาย! โอ้ย!”

“คุณหนูๆ!”

เสียงร้องไหวกเหวกโวยวายดังขึ้นเมื่อสมชายเก็บข้าวของแล้วเดินหนีออกไปจากท่าหน้า เท้าเล็กๆ ทั้งสองข้างย่ำไปมาจนเรือโคลงบรรดาผู้ติดตามทั้งหลายต่างพากันหน้าถอดสีเมื่อผู้เป็นนายเริ่มมีอาการไม่พอใจแบบนั้น ใบหน้าหวานที่เคยยิ้มแป้นตอนนี้กลับบูดบึ้งแต่แล้วผ่านไปเพียงเสี้ยววินาทีก็กลับมายิ้มแฉ่งเหมือนเดิม เก่งที่ยังคงแช่น้ำอยู่ถึงกับเกาหัวแกรกๆ

“เอาไป”

“เอ๋อ...”

“เอาไปเถอะน่า พี่ให้”

“ขอบคุณครับพี่เก๋ยมอี”

“จ้ะ ก็เป็นพี่สะใภ้จะเนอะ”

เก่งยิ้มแฉ่งๆ ก่อนจะว่ายน้ำเข้าไปใกล้เรือแล้วรับถุงมาจากอีกฝ่าย เด็กชายค่อยๆ ถอยออกมา เหลือบมองใบหน้าของเก๋ยมอีที่ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ก่อนจะย่นบิดไปมาบนเรือ บรรดาลูกน้องต้องรีบขยับเข้ามาจับตัวเอาไว้ไม่ให้ตกลงไปในน้ำเสียก่อน ไม่อย่างนั้นพวกเขาคงโดนเสียเฮงเล่นงานเป็นแน่

“สมชายหล่อจัง เช็กซีด้วย โอ้ย น้วยแล้วพี่แหม”

“ค๊ะ คุณหนูนั่งลงดีๆ เถอะนะค๊ะ พี่แหมใจจะวาย”

“สมชายทำไมถึงชอบหนีเรานักนะ”

“พี่ชายแกล้งจะเฟิงตีนะค๊ะคุณหนู”

“เราอุตส่าห์ซื้อทองหยิบ ทองหยอดมาให้”

“เอ๋อ...พี่เก๋ยมอี”

“อะไรจ๊ะ”

“นี่...นี่มันอะไรหรอจ๊ะ”

“เฮ้ ก็ทองไง”

“ฮะ?”

“ทองเง ทอง พี่เอามาให้สมชาย ฝากเอาให้เขาด้วยนะ ถ้าไม่พอเดี๋ยวเอามาให้เพิ่ม ไปละ”

อีกฝ่ายโบกมือลาก่อนจะยอมนั่งลงดี ๆ เรือนยนต์ทางยาวค่อย ๆ แล่นออกไปจากท่า ทิ้งให้เด็กชายยังคงยืนอิงตัวเปลือยอยู่บนท่า มือข้างหนึ่งถือถุงขนม ส่วนมืออีกข้างก็ถือทองก้อนขนาดเท่าฝ่ามือด้วยสีหน้าอึ้ง ๆ ดวงตาเบิกกว้างด้วยความรู้สึกทั้งช็อกทั้งตกใจ

‘กูรูนะว่าพี่เก๋มอีรวบ แต่กูก็ไม่ได้คิดว่าพี่แกจะรวบขนาดนี้เนี่ย โว้ยยย!

‘กูละอยากเกิดเป็นพี่สมชายให้รู้แล้วรู้รอด พี่ชายใครทำไมมันไว้ง บ่อเงินบ่ทองวิ่งมาหาถึงบ้านขนาดนี้แท้ ๆ เฮ้อ’

“อะไร”

“เอ๋อ...”

“มึงมีอะไร”

“แหะ ๆ พี่ชายจ๋า”

“ถ้ามึงยังไม่พูด กูจะยันมึงจริง ๆ นะ”

“โอ้ย ๆ อย่าเพิ่งสิจ๊ะ ฟังฉันก่อนนะ ใจเย็น ๆ นะพี่นะ”

สมชายยังทำตัวเองเอาไว้ ก่อนที่จะทิ้งตัวนอนเอนหลังพิงหมอนใบโต สีหน้าราบเรียบเริ่มฉายแววหงุดหงิดเล็กน้อย เมื่อครู่นี้เขานอนพักอยู่คนเดียว แต่ยังไม่ทันจะได้หลับลึกดีเขาก็ถูกน้องชายตัวดีเดินมาเขย่าตัวเพื่อปลุก สิ่งที่สมชายไม่ชอบมากที่สุดรองจากเก๋มอีก็คงเป็นการถูกปลุกตอนนอนอยู่นี้แหละ

“คือ...ฉันขอถ่ายรูปพี่หน่อยได้ไหมจ๊ะ”

“ถ่ายไปทำไม”

“คือ...”

“อะไร”

“ไบเตยเขาชอบพี่ชาย”

“แล้ว?”

“ฉันไปบอกไบเตยว่าฉันจะถ่ายรูปพี่ชายไปให้นะจ๊ะ อ๊ะ! พี่ชาย!”

“สรรหาเรื่องจริง ๆ นะมึง กูไม่ให้ถ่าย”

“โหย พี่ชาย ใจบุญช่วยน้องสักนิดเถอะ ไบเตยขอร้องฉันมาทั้งที ฉันจะปฏิเสธไปได้อย่างไร ถ้าฉันไม่มีรูปไปให้ไบเตยดู ไบเตยต้องเศร้ามากแน่ๆ”

“มึงฟังจะอยู่แค่ป้อห้าป้อหก ไปหัดชอบสาวได้อย่างไร ตั้งใจเรียนหนังสือไป”

สมชายพรวลมหายใจออกมาก่อนจะพลิกตัวหนี แต่เสียงขอร้องคร่ำครวญของแกยังคงอยู่ข้างหูจนนึกรำคาญ สุดท้ายก็ทนไม่ไหวหยิบหมอนขึ้นมาทำท่าจะปาใส่จนแกต้องยอมแพ้แล้วค่อยๆ ถอยไปเอง สมชายนั่งถอนหายใจอึดอัด ง่วงกึ่งง่วงแต่ยังต้องมาสู้รบตบมือกับน้องชายตัวแสบคนนี้อีก เก่งมันเอาเรื่องไม่เป็นเรื่องมากวนเขาอีกแล้ว

“เอ่อ...พี่ชายจ๊ะ”

ยังไม่ทันที่จะได้ล้มตัวลงนอนเสียงของใครบางคนก็ดังขึ้นมา สมชายหันไปมองคนที่กำลังเดินเข้ามาหาเขาในศาลา ผู้หญิงตรงหน้าเป็นเด็กในคณะของพ่อเขา เธอชื่อ ‘พิมพ์’ เป็นนางเอกลิเกเบอร์หนึ่งที่เล่นคู่กับสมชายมาโดยตลอด เป็นนางเอกลิเกที่ใครๆ ก็ต้องยกนิ้วโป้งให้ พิมพ์ขึ้นชื่อเรื่องเสียงหวาน เสียงไพเราะ เธอยังเคยประกวดร้องเพลงลูกทุ่งประจำอำเภอจนกวาดรางวัลมาไม่รู้เท่าไรต่อเท่าไร พิมพ์จึงเป็นที่รักของคนในละแวกนี้ ทั้งหน้าตาที่สวยงาม ใจบุญ และกิริยาเรียบร้อยยิ่งทำให้ผู้คนชื่นชมอยู่เสมอ

แน่นอน หลายต่อหลายคนก็มักจะพูดกันว่าสมชายและพิมพ์นั้นเหมาะสมกันเสียเหลือเกิน นักจนถึงขั้นบอกกับพ่อสมศักดิ์ให้รับพิมพ์เป็นลูกสะใภ้เสียด้วยซ้ำไป

สมชายเองก็ไม่ได้รังเกียจหรือไม่ชอบอะไรในตัวผู้หญิงคนนี้ เพียงแต่เขามองเธออย่างคนในคณะคนหนึ่งก็เท่านั้น คงเพราะไม่ได้

รู้สึกชอบพอกับใครมาสักพักใหญ่ๆ แล้ว เลิกอยู่กับแฟนคนล่าสุดก็
ราวๆ เจ็ดแปดปีได้ จนเขาแทบจะลืมไปหมดแล้วว่าความรู้สึกของ
ตนเองตอนที่มีความรักเป็นอย่างไร

อายุอานามตอนนี้ก็ปาเข้าไปเกือบสามสิบ แม้จะมีสาวมากมาย
ที่พร้อมจะมอบใจมอบกายให้แต่สมชายก็ปฏิเสธ ไม่สนใจ หลบมานอน
พักอยู่คนเดียวแบบนี้ ใครต่อใครก็พากันเอ่ยปากถามถึงเรื่องแต่งงาน
แน่นอนว่าสมชายรำคาญมาก ๆ เวลาที่มีคนมาถามเขาเรื่องพวกนี้
ถ้าไม่โดนมองค้อนใส่ก็ต้องโดนด่าเข้าให้สักดอก แต่ถ้าหงุดหงิดมาก ๆ
ก็จะเดินหนีไปเอง

‘ไม่ต่งไม่แต่งอะไรทั้งนั้น ไม่มีเมียกูก็จะบวช’

“พิมพ์กับแม่ลองทำขนมเลยอยากเอามาให้พี่ชิมก่อนจะ ถ้า
อร่อยพิมพ์ว่าจะเอาไปขายที่ตลาดดู”

“เอาไปให้คนอื่นเถอะ”

“พี่ชายช่วยชิมสักชิ้นเถอะนะ”

“...”

“เอ่อ...พิมพ์ขอโทษทีกวน”

“อ้อ อร่อยดี”

สุดท้ายสมชายก็ตัดสินใจลุกขึ้นแล้วเดินไปหยิบขนมในถาดขึ้น
มาชิม รสชาติที่กำลังพอดีไม่หวานเกินไป แถมยังหอมกลิ่นควันเทียน
ทำให้เขาอมยิ้มมีอีกฝ่ายว่าทำขนมออกมาได้อร่อย รอยยิ้มบน
ใบหน้าถึงค่อยๆ ปรากฏขึ้น สมชายบอกให้พิมพ์เอาไปให้คนอื่นชิม
บ้าง ก่อนที่เขาจะลุกเดินหนีออกมาจากตรงนั้น เขาตั้งใจว่าจะไปนอน
เอนเขนกับลมอยู่แถวๆ ทาน้ำ แต่เมื่อเดินไปถึงก็ต้องขมวดคิ้วเมื่อ
เห็นใครบางคนกำลังพายเรือเข้ามาที่ทำอย่างทุลักทุเล

‘ให้ตายสิวะ มันจะดีอะไรจะแสนซนอะไรขนาดนั้น’

“อ๊ะ สมชาย! เราพายเรือได้ เห็นไหม เราพายเรือมาหาสมชาย!”

เจ้าของชื่อยีนกอดอกนั่ง มองผู้ชายตัวเล็กที่กำลังถือไม้พายเก้ๆ

กั๊งๆ จ้วงซ่ายที่ขวาทิจนเรือส่ายไปมาหาทิศทางไม่ได้เลย บางทีก็พายไปมา วนอยู่อย่างนั้นตั้งหลายรอบ เขานึกอยากจะบ่นแต่ก็ไม่รู้จะบ่นอะไร เพราะถึงยังงอีกฝ่ายก็คงไม่ฟัง เกี่ยมอีขึ้นชื่อเรื่องเอาแต่ใจที่สุดในบางนี่แล้ว ลูกชายเสียเฮงอยากได้อะไรก็ต้องได้เท่านั้น

“สมชาย!” เกี่ยมอีร้องเรียกคนที่ยืนอยู่บนท่า ก่อนเซ็ดเหงื่อออกเล็กน้อย ถอดหมวกฟางใบโตที่สวมกันแดดออกมาวางไว้บนเรือ วันนี้เขาตั้งใจแอบคนที่บ้าน แล้วพายเรือมาที่นี่ด้วยตัวเองเพื่ออวดให้สมชายได้เห็นหน้ากัน อดทนตากแดดตากลม ใช้ความพยายามทั้งหมดที่มีในการพายมาจนถึงที่นี่ เกี่ยมอีแสนจะภูมิใจ เขาไม่เคยได้ลองพายเรือด้วยตัวเองเลย เพราะตั้งแต่เด็กจนโตก็มีลูกน้อง มีคนคอยรับใช้อยู่ตลอด

“มาทำไม”

“เอาทองมาให้”

“กลับบ้านไปซะเกี่ยมอี”

“ไม่เอาๆ”

“ดี้อ”

“เราไม่ได้ดีอะนะ...ฮีบ! เหวอ!”

เกี่ยมอีพายเรือเข้ามาใกล้แล้ววางไม้พายลง แขนเล็กๆ จับยึดกับโป๊ะไม้ ก่อนจะย่นตัวลุกขึ้น แต่จังหวะนั้นเรือกลับโคลงเคลงไปมา จนเจ้าตัวร้องออกมาเสียงดัง เกี่ยมอีหลับตาปีเตรียมตัวเปียก ทว่าสุดท้ายแล้วเขาก็ไม่รู้สึกอะไร เปลือกตาบางจึงค่อยๆ เปิดขึ้น เมื่อเห็นว่าตอนนี้ตัวเองถูกใครบางคนช่วยจับช่วยดึงเอาไว้ รอยยิ้มกว้างจึงปรากฏขึ้นมาทันที ภาพของชายหนุ่มตรงหน้าฟุ้งราวกับความฝัน กลืนดอกไม้จากต้นริมคลองลอยเข้ามาผูกยิ่งสร้างบรรยากาศชวนฝันมากขึ้นไปอีก

อะปัดติโทะโทะโก!

ไอ้โฮ...ขนาดนี้เขียวหรือ

หล่อขนาด หล่อจืดเลย อี้ฮือออ

“สมชายจ๋า”

“รำคาญ อยากรู้อยากเห็นหรือไง”

“แง”

“แค่นี้ก็น่ากลัวกว่าผีอยู่แล้ว”

“สมชาย! ปากร้าย!”

“อย่าเป็นผีเลยเกี่ยมอี สงสารผีด้วยกัน”

“ละ...สมชาย นี่เดี๋ยว! จะไปไหน คิดว่าด่าแล้วเราจะให้เดินหนี
ไปได้ง่ายๆ เหรอ! สมชาย! สมชายมาเอาทองก่อนนน! เอาทองมา
ให้!”

ดอกที่สอง

คณะลิเกจันทรามหาสมุทรของพ่อสมศักดิ์ยามมีงานแสดงก็ตระเวนไปเล่นตามสถานที่ต่างๆ อวดฝีมือลายมือให้ผู้ที่พบเห็นได้จดจำกัน เรียกบรรดาแฟนคลับใหม่ๆ เข้ามา ทั้งยังไม่ลืมที่จะเอาใจแฟนคลับเก่าๆ พวกเขาแสดงดีไม่มีตก สวมกับชื่อเสียงที่ลือกันสะพัดแต่หากยามที่ไม่มีการแสดง บรรดาเด็กๆ ในคณะก็ยังคงฝึกซ้อมกันสม่ำเสมอ ขณะที่อีกหลายต่อหลายคนก็ได้ใช้ช่วงเวลานี้ในการใช้ชีวิตส่วนตัวของตัวเอง อยู่ในพื้นที่เล็กๆ ที่ไม่จำเป็นต้องสวมบทบาทอะไรอีกต่อไป

ยกตัวอย่างก็เช่นพ่อพระเอกชื่อดังคนนี้...

พล้ก! ตู๊บ!

“โอ้ย! พี่ชาย เบาหน้อย!”

พล้ก! ตู๊บ!

“ฉันทเจ็บแขนแล้วนะพี่!”

เสียงโหวกเหวกโวยวายดังมาจากลานหลังบ้านของพ่อสมศักดิ์ เป็นปกติที่ช่วงเย็นๆ มักจะได้ยินเสียงนี้ดังขึ้น ภาพที่หลายคนเห็นคือภาพพ่อลูกชายคนเดียวของเจ้าของคณะลิเกเปลิ้อยท่าอนบน ฟาด

ท่อนขา ปล่อยหมัดใส่เป้าล่อที่มีเด็กชายตัวพอมืออยู่ ใบหน้าเหยเกของเจ้าเก่งที่แสดงออกมาทำให้สมชายยิ่งนึกอยากแกล้งผู้เป็นน้องมากขึ้นไปอีก

เก่งกระโดดโหยงตอนที่สมชายปล่อยหมัดใส่เป้าตรงหน้า เขาระวังเหลือเกินว่ากำปั้นนั้นจะพลาดโดนหน้าเขาเอาสักวัน

“พี่ชาย ฉันเหนื่อยแล้วนะ พักเถอะ”

“มึงถือเป้าเฉย ๆ เองนะ”

“ก็มันน่ากลัวจะตายไปนี่! พี่เล่นแรงขนาดนี้ฉันจะยังอยากถือให้หรือไง เฮ้ย!”

เก่งร้องเสียงหลงเมื่อเห็นหมัดของสมชายพุ่งเข้ามาหาตัว เขายืนตัวสั่นหลังตาปี ก่อนที่จะได้ยินเสียงหัวเราะเบา ๆ จากผู้เป็นพี่ ใบหน้าหงิกงอของเด็กน้อยจึงปรากฏให้เห็น สมชายส่ายหัวแล้วเดินไปถอดนวมออก แขนงอ้าวตำแหน่งเดิมของบ้าน ยึดเส้นยึดสายให้กล้ำเนื้อพ่อนคลายหลังจากออกกำลังกายมาร่วมชั่วโมงได้แล้ว เขาเดินไปหยิบน้ำขึ้นมาดื่ม ก่อนจะสวมเสื้อยืดสีเข้มอำพรางหุ่นท่อนบนของตนเองเอาไว้เหมือนเดิม

“ฉันตัวแค่นี้จะไปปรับแรงพี่ไหวได้ยังไง”

“กูบอกให้มึงกินข้าวเยอะ ๆ ออกกำลังกายให้มันเยอะ ๆ”

“โอย ก็ทำอยู่นี่ไง!”

“แค่นี้ก็เหนื่อยล้าห้อย”

“โอ ใครจะไปแข็งแรงเท่าพี่ชายล่ะจ๊ะ ทั้งเก่ง ทั้งหล่อ พ่อพระเอกลิขิตวิญญูใจสาว ๆ”

เก่งเอื่อยออกอีกฝ่ายก่อนที่จะได้รับรางวัลเป็นสันเท้า เขากะโดดหนีแทบไม่ทัน ใบหน้าของผู้เป็นพี่ชายนิ่งตึงทันทีเมื่อได้ยินที่เก่งพูด เก่งรีบยกมือขอโทษขอโพยอีกฝ่าย ก่อนเดินเข้าไปนวดตรงนั้นตรงนี้ให้เป็นการเอาใจ

สมชายไม่เคยชอบการเป็นพระเอกลิเก ทุกคนรู้ เพียงแต่ไม่มี

ใครกล้าพูดมันออกมาดังๆ หรือก

เดิมทีสมชายก็เป็นเพียงชายหนุ่มธรรมดา ตั้งแต่ไหนแต่ไร สมชายก็ไม่ได้แสดงท่าทีว่าชอบอาชีพนี้ เขาหลีกเลี่ยงการฝึกซ้อมเพื่อเป็นลิเกตั้งแต่เด็ก พอขึ้นมอปลายมาได้อีกฝ่ายก็สอบเข้าเรียนที่โรงเรียนประจำจังหวัด พอเรียนจบก็ซึ่งหนีเข้าเรียนมหาวิทยาลัย เขาเลือกคณะวิศวกรรมคอมพิวเตอร์ หวังจะได้ทำงานโก้ๆ กับอุปกรณ์ไฮเทคสุดล้ำให้บริษัท หวังจะได้อยู่กับวิชาเลขที่เขาชื่นชอบ แต่สุดท้ายเมื่อวิกฤติวิ่งพุ่งเข้ามาหาคณะลิเกของพ่อ มันก็ยากนักที่จะปฏิเสธความช่วยเหลือ สุดท้ายลูกชายคนเดียวอย่างเขาก็ต้องปฏิเสธจดหมายรับเข้าทำงานจากทางบริษัทแล้วผันตัวมาเป็นลิเกแทน

แม้ไม่เคยได้รับการฝึกฝน ไม่ได้รับการอบรมใดๆ แต่ใช้เวลาเพียงไม่นาน พรวรรคในตัวของลูกชายพ่อสมศักดิ์ก็ได้สร้างความประหลาดใจให้แก่ผู้คนที่ได้พบเห็น สมชายกลายเป็นพระเอกลิเกเบอร์หนึ่งของคณะ ยากที่ใครจะล้มเขาลงได้ ทั้งสำเนียง ลีลา หรือแม้แต่การขับร้องต่างๆ สมชายก็สามารถที่จะแสดงมันออกมาได้ดีทั้งหมดอย่างไม่น่าเชื่อ

สมแล้วที่เกิดในคณะลิเก ใช้ชีวิตอยู่กับมันมาตั้งแต่เกิดเช่นนี้...

“เออ เอ็งมันหล่อได้พ่อจริงๆ เว้ยไอ้สมชาย”

เสียงของลุงช่างตัดผมดังขึ้น เขาเอ่ยชมชายหนุ่มวัยเกือบสามสิบที่นั่งอยู่หน้ากระจกพร้อมกับใช้มือเหี่ยวลูบจัดทรงให้อีกฝ่ายไปมา เสียงซุบซิบดังขึ้นหน้าร้านจนสมชายที่วันนี้ออกมาตัดผมที่ตลาดถึงกับถอนหายใจเสียงดัง ชายชรามองภาพสาวน้อยสาวใหญ่ยืนออดออดเต็มหน้าร้านจนแทบจะมองไม่เห็นทางเข้าแล้วหัวเราะออกมาเบาๆ

“มีคนชอบก็ยิ่งดีกว่ามีคนชังหนา สมชาย”

“เท่าไร”

“สามสิบพอ ตัดๆ เล็มๆ นิดเดียว”

สมชายดึงผ้าคลุมออก สะบัดเบา ๆ ก่อนจะส่งคืนให้แก่เจ้าของร้าน เขาควักเงินให้แล้วเดินฝ่าฝูงชนออกมา เสียงเรียกดั่งระฆังจนสมชายนึกอยากจะกระโดดลงคลองแล้วว่ายน้ำกลับบ้านให้มันรู้แล้วรู้รอด เขาเดินเลี้ยวเข้าซอยเล็กๆ เลี้ยวเข้าตรอก ก่อนจะป็นข้ามกำแพง ไปยังอีกฝั่งของตลาด เมื่อข้ามมาได้แล้วเสียงกรีดกรีดของบรรดาหญิงสาวก็หายไปด้วย

“เย็นแล้วเหรอ” เขาเงยหน้ามองท้องฟ้า อีกไม่นานก็คงมืดแล้ว แท้ทั้งสองข้างจึงเร่งพาตัวเองออกมาจากตลาด จากการที่เขาเดินอ้อมเลยทำให้ต้องใช้เวลามากกว่าเดิมในการกลับมาอยู่ที่ที่เขาจอดรถมอเตอร์ไซด์เอาไว้ แต่ยังไม่ทันที่จะเดินไปถึงชายเสื้อของเขาก็ถูกใครบางคนกระตุกเสียก่อน

“สมชาย! เราเอง!”

‘อืม ภูก็ลืมไป ลูกเสียเฮงมันคู่กับตลาด’

‘อะไรมันจะดวงช่วยขนาดนี้วะสมชาย’

“เฮ้ยๆๆๆ อย่าเพิ่งหนีเราสิ! เดียวนะ นั่นสมชายตัดผมใหม่เหรอ!”

“หลีก”

เขาเอ่ยไล่คนตรงหน้า แต่เกี่ยมอีกกลับรีบมาดักหน้าเอาไว้ แล้วทำตาวาววับเมื่อเห็นทรงผมใหม่ของเขา สมชายนึกรำคาญที่จนปานนี้แล้วเขายังไม่ได้กลับบ้านสักที

“ไอ้โฮ...หล่อมาก!”

“เกี่ยมอี หลีก จะกลับบ้าน”

“ทำไมหล่อขนาดนี้วะ! งง!”

สมชายนึกอยากจะดันหน้าผากเกี่ยมอีให้หน้าหงายเหลือเกิน

“มันจะค่าแล้ว อย่ามาวุ่นวาย จะกลับบ้าน”

สมชายพริ้มรอยยิ้มออกมา เขาหลบมองเกี่ยมอีที่สวมเสื้อลายสีสดซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของเจ้าตัว ก่อนจะขมวดคิ้วเล็กน้อยเมื่อเห็นว่า

ตอนนี้มีเกี่ยมอีเพียงคนเดียว ไร้ซึ่งคนดูแลทั้งที่ปกติมักจะตามเป็นเงาตลอด

‘ดี้อออกมาคนเดียวอีกละสิ’

“แหมกับมาโนชไปไหน”

“ซู! อย่าบอกสองคนนั้นนะ”

“...”

“เราออกมาเก็บค่าแรงให้ป้าแหละ”

“มาคนเดียว?”

“ซ่าย”

เกี่ยมอีดูจะภูมิใจเสียเหลือเกินที่แอบหนีพ่อของตัวเองมาเก็บค่าแรงคนเดียวได้ ชูถุงเงินตุงๆ ให้เขาดูก่อนจะยืดอกภูมิใจ สมชายนึกเหม็นหน้าจึงดันอีกฝ่ายให้พ้นทาง แล้วขี่รถมอเตอร์ไซด์ของตัวเองออกมาจากตลาดทันที ไม่ฟังเสียงตะโกนไล่หลังของใครบางคน

เขาขี่มอเตอร์ไซด์ออกมาได้สักพักฟ้าก็เริ่มมืดอย่างที่คาดการณ์เอาไว้ ในขณะที่เขากำลังจะดับไฟเลี้ยวข้ามไปยังอีกฝั่งของถนน ในหัวพลันมีภาพลูกชายตัวจ้อยของเสียเฮงที่ยืนกระโดดเรียกชื่อเขาอยู่เมื่อไม่นานมานี้ปรากฏขึ้นมา

‘เกี่ยมอีไปเก็บเงิน แล้วดันไปคนเดียวมิดๆ แถมยังอวดเก่งไปทวงเงินเองขนาดนั้น...’

“ให้ตายสิวะ!”

สมชายสลด ก่อนจะขยี้หัวตัวเองด้วยความหงุดหงิด เขาขี่รถมอเตอร์ไซด์กลับไปตลาด เลี้ยวเข้าไปในซอยเดิมที่เพิ่งจะซื้อออกมา พลังมองหาคนที่สวมเสื้อสีแดงแต่กลับไร้แวว มองไปทางไหนก็ไม่มีแวบแรกเขาคิดไปว่าอีกฝ่ายคงกลับบ้านไปแล้วเรียบร้อย แต่ในไม่กี่วินาทีต่อมาเขาก็ได้ยินเสียงแว๊ดๆ อันเป็นเอกลักษณ์ของเจ้าตัวดังขึ้นแถวๆ สะพานเก่าหลังตลาดจึงรีบจอดรถแล้วไปยั้งต้นเสียงทันที

“อย่าเข้ามานะ! จะฟ้องป้านะเว้ย!”

“เอาถุงมานี่!”

“ปล่อย!”

“ดิ่งเลย! ดิ่งแรงๆ!”

“ปล่อยเดี๋ยวนี้นะ!”

“ต่อยมันสักทีดิ...”

อ๊ก!

“สมชาย!”

เกียมอีร้องเรียกชื่อของคนที่มาใหม่ด้วยความดีใจ เมื่อครู่นี้เขาถูกบรรดาลูกหนี้ซึ่งเมาแล้วลากมาจนถึงนี้เพื่อที่จะแย่งชิงเอาถุงเงินค่าเช่าตลาดไป เขาคิดเพียงว่าอยากจะออกมาช่วยเหลือผู้เป็นพ่อเก็บเงินก็เท่านั้น ปกติเขามักจะอยู่บนรถแล้วแอบดูบรรดาลูกหนี้มาคอยทำหน้าที่นี้ เกียมอีรอคอยเวลาที่จะได้ออกมาทำเองอยู่นาน แต่ไม่ว่าจะขอพ่อกี่ครั้งเขาก็ไม่เคยได้รับอนุญาต สุดท้ายแล้วด้วยความดีดั่ง เกียมอีจึงหนีออกมาเพียงคนเดียวเพื่อมาทำภารกิจนี้ เขาหวังว่ามันจะเป็นไปตามแผน แต่กลับกลายเป็นว่ามันดันกลับตาลปัตรเสียอย่างนั้น

เกียมอียืนมองชายหนุ่มที่อุตส่าห่วนรถกลับมาช่วย สมชายกระโดดถีบซี่โครงของตาลุงซึ่งเมาแล้วพุ่งเข้าใส่แล้วเหวี่ยงลงพื้นจนได้ยินเสียงร้องโอดโอยดังลั่น เขาเดินเข้ามากระซอกคอเสื้ออีกคน แล้วปล่อยหมดลุ่นๆ ไส้ใบหน้านั้นจนเกียมอีชนลูกไปหมด ผ่านไปไม่นาน สมชายก็ไล่พวกซึ่งเมาแล้วเหล่านั้นกระเจิดกระเจิงไปจนหมด พื้นที่ตรงนี้มีเพียงแสงรำไรจากเสาไฟข้างทางที่ส่องลงมาเท่านั้น

สมชายเดินเข้ามาใกล้ก่อนจะยื่นถุงเงินคืนให้เกียมอี

“โอ้ย!”

“อวดเก่งดีนัก”

เกียมอีเบะปากเมื่อถูกมือหนาดีดจ้งๆ เข้าที่หน้าผาก เขาเจ็บจนต้องยกมือขึ้นลูบป้อยๆ สมชายคงไม่รู้ตัวเลยว่าตนเองแรงเยอะ

เพียงออกแรงแค่นิดเดียวก็ทำให้เขาเจ็บได้มากถึงขนาดนี้

สมชายมองเด็กหนุ่มที่อายุน้อยกว่าเขา แขนเล็ก ๆ กอดถุงเงินไว้จนแทบจมหายเข้าไปในอก หน้าตาดีอ้วนและอวดดีทำให้เขานึกอยากจับส่งเสียเหงื่อให้ซังเขาไว้แต่ในบ้าน ออกนอกบ้านคนเดียวที่ไรก็ต้องมีเรื่องกับคนนั้นคนนี้ไปทั่ว อวดเก่งเกินใคร เอาแต่ใจก็เบอร์หนึ่ง นิสัยของเกี่ยมอีหาคนปราบได้ยากจริง ๆ

“นั่นอะไร”

“อ้อ...อ๊ะ”

สมชายขมวดคิ้วมุ่นเมื่อเห็นอีกฝ่ายดึงสร้อยทองเส้นโตออกมาจากกระเป๋าเสื้อ ก่อนจะชูขึ้นต่อหน้าเขา สมชายอยากจะตบหน้าผากตัวเองแรง ๆ เขาไม่รู้ว่าเกี่ยมอีเป็นอะไรนักหนาถึงจะต้องหาทางเอาสร้อยทองมาให้เขา เส้นนี้เป็นเส้นที่ไม่ว่าจะเจอเกี่ยมอีที่ไหนก็ต้องเห็นเกี่ยมอีวิ่งโร่เอามาคล้องคอให้เสมอ

เขาเกลียดทองเส้นนี้มากที่สุดในโลก

การที่เกี่ยมอีพกทองเส้นเท่าโชติติดตัวแบบนี้เป็นการเรียกใจเข้าหาตัวแท้ ๆ แม้ถ่านนี้จะไม่ได้เป็นบ้านป่าเมืองเถื่อน แต่การที่จะเดินไปเดินมาพร้อมทองเส้นเท่าโชติในบริเวณลับตาคนแบบนี้ ไม่โดนปล้นฆ่าเข้าให้ก็นับว่าโชคดีมากแล้ว

ดีอ ดีอ ไม่มีใครเกิน

“วันนี้สมชายมาช่วยเรา อะ งั้นเราให้เป็นของรางวัล”

“เกี่ยมอี นี่ยังไม่เข้าใจอีกหรือไง!”

“เข้าใจอะไร”

“เป็นบ้าเหอ ออกมาคนเดียวแล้วยังพกของมีค่าแบบนี้!”

“สมชายอย่าตะคอกใส่เราสิ”

“ทั้งเงิน ทั้งทอง แล้วยังจะออกมามืด ๆ คนเดียว เก่งมากนักรหรือไง”

“เอ้า ก็สมชายช่วยเราแล้วไง”

“เคยคิดบ้างไหมว่าถ้าไม่เจอใครจะเป็นยังไง”

“...”

“ไม่โดนฆ่าโยนลงคลองไปแล้วหรือไง ทำอะไรไม่รู้จักคิด!”

“...”

“พวกมันเข้าไปนะทองนะ รวยมากนักก็ไขว่ไปเลย โดนจี้โดนปล้น ขึ้นมาก็ช่วยไม่ได้”

“ฮึ...ก็ทองเส้นนี้มันเป็นของสมชาย”

เจ้าของชื่อหยุดชะงัก มองลูกชายเสียเหงื่อที่เย็นปาดน้ำตาบ่อย ๆ หน้าแบ่หลังจากโดนเขาเทศน์ไปชุดใหญ่ ไหลทั้งสองข้างสั่นเมื่อเจ้าของร่างสะอื้นเสียงดัง

“ชี้แยละทีหนึ่ง ดื้อชนกทีหนึ่ง ไม่มีใครเกิน”

“เราอุตส่าห์ ฮึ...ซื้อมาให้สมชายใส่แท้ ๆ”

“ไม่ได้อยากได้”

“ก็เราอยากให้สมชาย! เราเก็บเงินเองเลยนะ ที่ซื้อเส้นนี้มาให้ เราแค่อยากให้สมชายจริง ๆ นะ”

“แล้วมันจำเป็นต้องเอาติดตัวหรือไง”

“ก็ถ้าเอาไว้กับตัว ฮึ ถ้าเจอสมชายเราจะได้เอาให้ได้ทันที”

“...”

“สมชายด่าเราทำไม ฮือออ เราบอบบาง เราอ่อนแอ เราเป็น พิกก็บุญของคุณป่านะ ฮือ”

สมชายเครียดทันทีเมื่อได้ยินเสียงร้องไห้โอดังขึ้นมา อีกฝ่ายร้องไห้สุดน้ำมูกจนเขาได้แต่ถอนหายใจออกมาเสียงดัง สมชายไม่เคยชอบเสียงร้องไห้เลยสักนิดเดียว แคมตอนนั้นคนที่ร้องไห้ยังเป็นลูกชายคนเล็กของเสียเองอีก ทั้งที่โตจนอายุยี่สิบแล้วก็ยังเอาแต่ร้องไห้จ้วแบบนั้นมันใช้ได้ทีไหนกัน

“เลิกร้องไห้แล้วกลับบ้านสักที”

“สมชาย”

“อะไร”

“เจ็บขา”

“...”

“โอ้ยยย!”

ลูกชายพ่อสมศักดิ์ยืนมองเก๋ยม่อที่จู่ๆ ก็ขาอ่อนล้าล้มและลงไป
กองกับพื้นปูน ช้อนตาแดงๆ ขึ้นมามองเขา ไหนจะทำปากเบะใส่อีก
เก๋ยม่อก็จะพริบตาปริบๆ อยู่อย่างนั้น สมชายถอนหายใจออกมาเสียง
ดังอีกครั้งแล้วย่อตัวลง หันหลังให้อีกฝ่าย ท่าทางนั้นเรียกรอยยิ้มและ
เสียงหัวเราะคิกคักจากลูกชายเสียเองได้เป็นอย่างดี

“สมชายใจดีจังเลย ให้เราขี่หลังด้วย”

“เจ็บไปเลย”

“สมชายจ๋า”

“อะไร”

“เดี๋ยวเราใส่ทองให้สิไหม”

“ถ้าอยากโดนโยนทิ้งก็ลองดู”

“แง”

“เจ็บๆ ลักทีเถอะ”

“สมชายจ๋า”

“...”

“วันนี้ขอบคุณมาก ๆ นะ”

“อ้อ”

“เราน่ะนะ...โคตรอยากได้สมชายเป็นผัวเลย แว้กกก! สมชาย
อย่าโยน!”

ดอกที่สาม

เสียงดนตรีไทยซึ่งดังก้องออกมาถึงนอกรั้วบ้านของพ่อสมศักดิ์ เจ้าของคณะลิเกชื่อดัง เป็นเสียงที่ชาวบ้านละแวกนั้นได้ยินกันจนชินหู เสียงเพลงและทำนองที่แสนไพเราะระรินหูจากเครื่องดนตรีกว่าสิบชิ้นคู่ควรกับการแสดงที่หลายคนต้องเอ่ยปากชมเมื่อพูดถึงคณะลิเกจันทรามหาสมพรเป็นอย่างยิ่ง

“เห่ เฮ เฮ้ เฮ่ ๆ”

ชายวัยกลางคนส่งเสียงขับร้องก้องกังวานพลางเหลือบมองบรรดาเด็กเล็ก เด็กวัยรุ่นที่กำลังร่ายรำตามจังหวะดนตรีอยู่เบื้องหน้า วันนี้คณะลิเกของพ่อสมศักดิ์จัดซ้อมใหญ่ แม้ปกติจะมีการซ้อมอยู่แทบทุกวัน แต่สำหรับการซ้อมใหญ่รวมวงกันแบบนี้จะมีเพียงแค่สัปดาห์ละหนึ่งวันเท่านั้น ด้วยเหตุนี้เหล่าบรรดานักแสดงและนักดนตรีที่เป็นหัวใจสำคัญของลิเกจันทรามหาสมพรจึงต้องมารวมตัวซ้อมใหญ่ด้วยกันในตอนนี้

ท่าทางการร่ายรำถูกออกแบบโดยอาจารย์ลิเกเก่าชื่อดังอย่างอาจารย์เพ็ญประภา ที่วันนี้พ่อสมศักดิ์ได้เชิญมาร่วมดูร่วมฝึกซ้อมให้แก่เด็ก ๆ ในคณะ ลีลาที่อ่อนช้อยงดงามทำให้อาจารย์เพ็ญประภาพอใจ

อยู่ไม่น้อย

จุดเริ่มต้นของคณะลิเกนี้มีที่มาจากการที่ทุกคนต้องการหาเงินเลี้ยงตนเองและครอบครัวจึงร่วมกันตั้งคณะขึ้นมา ซึ่งมีสมาชิกตั้งแต่รุ่นหนุ่มสาวไปจนถึงผู้สูงอายุ แม้แต่เด็กตัวเล็กตัวน้อยที่ต้องการรายได้เสริม พ่อสมศักดิ์ก็มักจะรับเอาไว้พิจารณาสำหรับเล่นเป็นตัวละครประกอบฉาก นักดนตรีหน้าใหม่ที่มีแวว มีฝีมือเข้าตา พ่อสมศักดิ์ก็จะถ่ายทอดวิชาให้อย่างเข้มงวด เพื่อให้เด็กคนนั้นได้มีวิชาติดตัวต่อไป ด้วยเหตุนี้...พ่อสมศักดิ์จึงเป็นที่รักของชาวบ้านอย่างไม่เป็นที่กังขา

เดี๋ยง เดี๋ยง

“แะมาดูหน่อยสิ...ว่าลุงซิเปิดแสดง ไม่มาเดี๋ยวจะหาว่าเลี้ยงน้ำใจเหือดแห้งเหี่ยวเฉา”

“เอาใหม่ เอื่อนตรงแล้ง แล้วค่อยขึ้นน้ำใจข้าฯ”

“จ๊ะพ่อ”

พ่อสมศักดิ์เอ่ยท้วงลูกศิษย์ก่อนที่จะสอนให้อีกฝ่ายร้องอย่างถูกต้อง เมื่อได้ยินบทขับร้องที่พอใจ ใบหน้าเหี่ยวยุบก็ค่อยๆ ปรากฏรอยยิ้มออกมา การฝึกซ้อมดำเนินไปเรื่อย ๆ จนผ่านไปหลายชั่วโมงกว่าที่จะได้ยินคำอนุญาตให้แยกย้ายไปพักผ่อนได้ บรรดาเด็กเล็ก ๆ เลยพากันออกไปซื้อขนมกิน ส่วนพวกรุ่นใหญ่ขึ้นมาหน่อยก็นั่งจับกลุ่มคุยกัน

เจ้าของคณะพรวลมหายใจออกมาก่อนจะมองไปรอบ ๆ ดวงตาของผู้อาวุโสประจำคณะไปหยุดอยู่ที่ชายหนุ่มซึ่งนั่งฟังเสาวอยู่ไม่ไกล แวดตาของพ่อสมศักดิ์หม่นลงเพียงครู่ ก่อนที่เขาจะตัดสินใจยืนตัวเองลุกขึ้นแล้วเดินหนีออกมา

‘ชายเอ๊ย...’

วันนี้ทั้งวันสมชายลงมาร่วมซ้อมด้วยใบหน้าบึ้งตึง ตามคำตอบคำ ใครมายุ่งด้วยก็ไม่สนใจ แต่ถึงอย่างนั้นเมื่อถึงคิวตัวเองร่วมแสดง

เขาก็ตั้งใจทำ แต่หลังจากนั้นเจ้าตัวก็จะหลบมุมไปนั่งอยู่คนเดียว เขาเป็นแบบนี้เสมอ ใคร ๆ ก็รู้

สมชายไม่เคยคิดอยากจะเป็นลิเก เขาเพียงแค่จำใจมาช่วยครอบครัวเท่านั้น

เมื่อลมหัวจมท้ายมาจนถึงวันนี้แล้ว การจะถอนตัวก็คงเป็นไปได้ยาก ไหนจะหนี้ก้อนโตที่หีบยืมมาอีก การที่สมชายได้เป็นลิเกเบอร์หนึ่งอาจเป็นสิ่งเดียวที่ทำให้คณะลิเกจนทรมานหาสมพรยังคงอยู่

สมชายโตมาในคณะลิเก แม้จะไม่ได้ฝึกซ้อมหนักอะไร เขาก็เหมือนใช้สูตรโกง เพราะได้วิชามาเกือบจะทั้งหมด ร้องลิเกได้ ขับบทกลอนได้ รำได้ แถมยังเล่นดนตรีได้อีก พรสวรรค์พวกนี้นับเป็นสิ่งที่หลาย ๆ คนในคณะต่างก็รู้สึกอิจฉา สมชายไม่รู้ตัวเลยสักนิดว่าเขามีความสามารถที่แสนจะน่าทึ่งมากมายขนาดไหน

“พี่ชาย เอาน้ำโอเลี้ยงไหม เดี่ยวฉันไปซื้อมาให้”

“ไม่เอา”

“นั่งหน้าบูตอีกแล้วนะ ไม่หล่อ ๆ ๆ”

เก่งเดินเข้ามาพูดเข้าหาพี่ชายตัวเอง แต่เมื่อถูกสมชายมองตาขวาง เด็กน้อยจึงหุบปากจับก่อนที่จะยิ้มแหย ๆ แล้ววิ่งออกไป ทิ้งให้ชายหนุ่มนั่งพิงเสาอยู่อย่างนั้น

สมชายมองกลุ่มผู้หญิงตรงหน้า ทุกคนล้วนแต่เป็นนางรำในคณะ บางคนก็รับบทบาทสำคัญ ๆ ยกตัวอย่างก็เช่นหญิงสาวเสื้อขาวคนนั้น...

“ยกมือขึ้นอีกหน่อยนะ ouse”

พิมพ์สอนเด็กผู้หญิงคนหนึ่งพร้อมทั้งช่วยจัดท่าทางรำรำที่ถูกต้องให้ เรียงรอยยิ้มจากอาจารย์เพ็ญประภาที่ยืนมองอยู่ข้าง ๆ ดูท่าทางอาจารย์จะพอใจไม่ใช่น้อยที่เห็นลูกศิษย์ของตัวเองได้ดีขนาดนี้

พิมพ์เป็นนางเอกลิเกเบอร์หนึ่งของคณะ และเป็นคู่ขวัญของสมชาย เพชรแก้วเกล้า ท่าทางการรำรำ รวมถึงลีลาในการขับร้อง

ต่าง ๆ อ่อนช้อยงดงามจนกลายเป็นขวัญใจของใครหลายคน คน พิมพ์ มักจะได้รับคำชมเสมอ แถมยังเป็นคนขยันหมั่นฝึกซ้อม พ่อสมศักดิ์ ถึงกับยกให้เป็นลูกศิษย์ดีเด่นเลยทีเดียว

สมชายนั่งมองอยู่อย่างนั้นจนพิมพ์รู้สึกตัว เธอชะงักแล้วส่งยิ้ม ให้ แต่ชายหนุ่มกลับพรวดพราดใจออกมา แล้วยืนตัวลุกขึ้นเดินออกจากศาลาไม่ทันที

พิมพ์เป็นผู้หญิงสวย แถมยังมารยาทดี นิสัยก็ดี ใคร ๆ ต่างก็หลงรักเธอ แต่สำหรับสมชายแล้ว เขากลับมองเธอเป็นเพียงแค่เด็กใน คณะอีกคนของพ่อสมศักดิ์ก็เท่านั้น แม้ใครต่อใครมักจะเอ่ยแซวทั้งคู่ อยู่บ่อยครั้ง แต่ลูกชายคนเดียวของพ่อสมศักดิ์ก็ไม่เคยแสดงท่าที ฟุ้งพวยใจในตัวอีกฝ่ายเลย กลับกันเจ้าตัวเธอแต่หลบไปใช้ชีวิตสันโดษ หลีกเลี่ยงการพบเจอคนมากหน้าหลายตา ไม่ชอบสังสรรค์กับคนอื่น ๆ จนถูกหลายต่อหลายคนนิทาอยู่บ่อยครั้ง

“พี่ชาย ๆ”

“อะไร” ยังไม่ทันที่เขาจะได้ก้าวขึ้นบันไดบ้าน ลูกศิษย์อีกคนของ พ่อสมศักดิ์ก็วิ่งแจ้นมาเรียกเขาเอาไว้เสียก่อน

“เอ่อ คือ พ่อสมศักดิ์บอกให้พี่ไปปรับซอด้วงที่ส่งซ่อมจะ”

“อันไหน”

“ไม่ชิงชัน ตัวที่หนักงูมันขนาดนะจ๊ะ”

“อืม เดี๋ยวไปเอาให้”

สมชายพยักหน้ารับรู้ เด็กน้อยคนนั้นยกมือไหว้แล้ววิ่งแจ้นกลับ ไปยังศาลาไม้ แทนที่จะได้กลับขึ้นไปนอนพักหลังจากฝึกซ้อมเสร็จ เขาก็ต้องเปลี่ยนเส้นทางเดินไปยังโรงจอดรถที่อยู่อีกฝั่งของตัวบ้าน อาณาเขตของที่นี่ค่อนข้างกว้างพอสมควร พื้นที่ขนาดเกือบสิบไร่ถูก สร้างเป็นที่พักพิงให้แก่บรรดาลูกคณะ มีบ้านทรงไทยหลังเล็ก ๆ ตั้ง เรียงกัน รวมถึงสวนหย่อมซึ่งมีทั้งต้นไม้ใหญ่ที่ปลูกไว้ให้ความร่มรื่น ไม่ใบไม้ประดับ และมีบ้านทรงไทยขนาดใหญ่ซึ่งที่อยู่อาศัยของพ่อ

สมศักดิ์และลูกชายหัวแก้วหัวแหวนอย่างสมชายตั้งอยู่ตรงกลาง ใคร ๆ ก็บอกว่าบ้านของพ่อสมศักดิ์นั้นสวยงาม แถมด้านหลังยังติดลำคลอง เหมาะแก่การพักผ่อนหย่อนใจเป็นที่สุด

สมชายสตาร์ตรถยนต์ก่อนจะขับออกจากบ้าน ตรงไปยังร้าน รับซ่อมเครื่องดนตรีร้านประจำในตัวเมืองที่มักจะไปใช้บริการ ใช้เวลาเกือบชั่วโมงก็มาถึง พอจอดรถเสร็จเรียบร้อยก็ลงรถแล้วเดินเข้าไปรับเครื่องดนตรีที่ส่งซ่อมด้านใน

“คุณป้าบอกว่าสิ้นเดือนนี้นะ ห้ามเบี้ยวอีก”

“โอ้ เกียมอี ช่วยบอกพ่อหน่อยไม่ได้หรือว่าน้ำขอจ่ายซักว่า นั่นอีกแค่อาทิตย์เดียว อาทิตย์เดียวจริง ๆ มันหาไม่ได้เลย ช่วงนี้ไม่มีลูกค้าเลย”

“คุณป้าสั่งมา ใครจะกล้าขัดล่ะ”

“มันไม่มีจริง ๆ เกียมอีเอ๊ย”

“เกียมอี? ชื่อนี้มันจะมีสักกี่คนกันเชียว”

สมชายสูดลมหายใจเข้าลึก ๆ ก่อนหันหน้าหนีแล้วเดินไปหยุดยืนอยู่ตรงหน้าต่างกระจกไม่ไกล เขาตั้งใจว่าจะรอให้อีกฝ่ายออกไปจากร้านก่อนถึงค่อยเข้าไปคุยกับเจ้าของร้าน เพื่อจะได้ไม่ต้องเผชิญหน้ากับลูกชายคนเล็กของเสียเฮงตัวจ้อยคนนั้น ดูท่าทางแล้วเจ้าตัวคงจะมาทวงหนี้แทนเสียเฮงอีกนั่นแหละ

“อะ! สมชาย? สมชายใช่ไหมจ๊ะ!”

“ป้าเอ๊ย...”

สมชายนึกอยากจะติดตัวเองออกไปจากจุดนี้เสียเหลือเกิน พอเกียมอีไม่เห็น มันก็ต้องมีใครสักคนเดินเข้ามาสะกิดจนได้ เขาสูดลมหายใจเข้าลึก ๆ ก่อนจะหันไปมองสาวใหญ่ข้างตัว เธอฉีกยิ้มกว้าง ดีใจที่ได้เจอพระเอกลิขิตของตัวเอง สมชายมองริมฝีปากแดงจัดรับกับสีเสื้อ และสร้อยเส้นโตที่ประดับประดาไปด้วยอัญมณีสีสด มองปราดเดียวก็รู้ได้ทันทีว่านี่คือแม่ยกกระเป๋านั่น

“โอ้ย หล่อเหลือเกินพ่อคุณ แม่ขอถ่ายรูปหน่อยได้ไหม”
สมชายชนลุกชูมือสาวใหญ่ขยับเข้ามาประชิดแล้วลูบตัวของ

เขา

“ไม่ได้!”

นั่นไม่ใช่เสียงของสมชาย

จริงอยู่ที่เขาอยากจะปฏิเสธ แต่นั่นไม่ใช่เสียงของเขาจริงๆ

“ถอยไปห่างๆ เลยก่า!”

“เรียกใครป่า!”

“ก็ป่านั้นแหละ! ถอยห่างไปนิด! อีกนิดนั่นแหละ! ห่างอีกสักนิด
อีกนิดนั่นแหละ!”

“เก๋ยมือ! อะไรของแกเนี่ย!”

สมชายยืนมองสาวใหญ่เถียงกับเด็กหนุ่มรุ่นลูก เก๋ยมือที่ก่อนหน้านี้ยืนคุยกับเจ้าของร้านมายืนข้างเขาตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ สีหน้ายุ่งๆ แบบนั้นทำให้เขารู้ได้ในทันทีว่าตอนนี้เก๋ยมือเตรียมจะโวยวายใส่คุณนายชุดแดงตรงหน้าเขาแล้ว ทั้งสองคนยืนเท้าเอวจิกตาจ้องหน้ากัน รวากับมีกระแสไฟฟ้าดังเปรี้ยะๆ ในอากาศ

ดูท่าเจ้าตัวตอนนี้ดี เท้าเอวดาเขียวขนาดนั้นเลยนะลูกเสียเฮงเปรี้ยวเหลือเกิน ตัวแค่นี้

“ไม่ให้ถ่าย!”

“เฮ้! ฉันจะถ่ายรูปกับสมชาย มายุ่งอะไรด้วย เป็นเด็กเป็นเล็กทำไมทำท่าแบบนี้กับผู้ใหญ่!”

“สมชายไม่ชอบให้คนมาถ่ายรูป ตอนนี้เป็นเวลาส่วนตัวของสมชายด้วย! ห้ามรบกวน! แล้วเมื่อไหร่จะมาลูบตัวสมชายทำไม! เช็กชวลฮานามีสมชายหรือ!”

นี่เก๋ยมือกำลังสอนเรื่องเวลาส่วนตัวอย่างนั้นหรือ เฮอะ...เขาจะอยากจะหัวเราะออกมาจริงๆ

“คะ...คุณหนูคะ ไม่ใช่ฮานามีคะ”

“ฮาอะไร”

“เอ่อ...ฮาอะไรวะมานะ”

“ฮารูฮิครับ”

“เออ! นั่นแหละ ป้าอย่ามาเช็กชวลฮารูฮิสมชายนะ!”

ไปกันใหญ่แล้ว ไปกันใหญ่เลย ไม่มีใครห้ามกันสักคำ สมแล้ว
ที่อยู่ข้างเกี่ยมอี่ได้

“เกี่ยมอี่ เอ็งอย่ามาอวดดีให้มันมากนักระ! คิดว่าเป็นลูกเสีย
เฮงแล้วจะทำอะไรก็ได้เหวอ”

“ลูกเสียเฮงแปลว่าอิสระ! เราไม่ยอมให้ป้ามาด่าเราฝ่ายเดียว
เหวอ! นู่น! ป้าออกไปได้แล้ว ไปๆ ผัวป้านั่งรออยู่ข้างนอกนู่น!”

“แกอย่ามาเรียกฉันว่าป้านะเกี่ยมอี่! มีสิทธิ์อะไรมาห้ามไม่ให้
ฉันถ่ายรูปกับสมชาย ฉันเป็นแม่ยกเบอร์หนึ่งของเขาเชียวนะ!”

สมชายยืนอึ้งเมื่อจู่ๆ สาวใหญ่เสื้อแดงก็ถอดกำไลทองเตรียม
จะยื่นมาให้เขา แต่กลับถูกมือเล็กๆ ของลูกชายเสียเฮงดันออกไปเสีย
อย่างนั้น โบหน้าหวานงอแง คิ้วขมวดเข้าหากันแล้วรีบเดินมาทางแขน
บึงตัวเขาเอาไว้ ส่วนสองคนนั้นพอเห็นเจ้านายทำกริบบายยืนขนบข้าง
ช่วยทางแขนขวางเอาไว้อีกชั้นหนึ่ง

‘สมชายเอ๊ยสมชาย ทำไมในชีวิตเจอแต่คนแบบนี้วะ’

“ให้ได้แค่นั้นยังจะกล้ามาเคลมว่าเป็นเบอร์หนึ่งนะป้า อีกอย่าง
จะมาก่อนมาหลังก็แฟนคลับเหมือนกัน อย่ามาพูดเอาดีเข้าตัวหน่อย
เลย!”

“นี่! สมชาย ฉันให้หมดนี้เลย”

“เกี่ยมอี่ให้ได้มากกว่าป้าอีก”

“เอาทองไหมสมชาย”

“โอย! เกี่ยมอี่เหมาทั้งร้านให้เขายังได้เลย”

“...นี่! สมชาย อะ เอานาฬิกาไปเลย เรือนนี้แม่ซื้อมาเป็นแสน
เชียวนะ!”

“โน้จ๊ะ สมชายไม่รับของก๊อบ”

“ไม่ได้ก๊อบ! นี่มันงานแท้!”

“โอ้ยป้า! งานแท้ก็แปลว่าก๊อบไหม!”

สมชายเริ่มหงุดหงิด เขาเพียงแค่มารับของตามคำสั่งของพ่อ ไม่ได้คิดเลยว่าจะต้องมายืนอยู่ท่ามกลางสงครามของบรรดาคนรวบแบบนี้ ดูสิดู เดี่ยวคนนั้นก็ยื่นทอง เดี่ยวคนนั้นก็ชูเงิน เขาควรจะได้ใจจริง ๆ ใช่ไหมที่มีคนรวบมาชอบเขามากขนาดนี้ สมชายมองเกี่ยมอึดต่อปากต่อคำกับคุณนายซูดแดง ตัวก็แค่นั้นแต่เล่นใหญ่ไว้ก่อน จากตอนแรกที่คุณนายเสื้อแดงมีความมั่นใจเต็มเปี่ยมไป ๆ มา ๆ ก็เริ่มหน้าซีดเมื่อโดนเกี่ยมอึดตอกกลับทุกคำพูด

สาวใหญ่ยืนกัดปากด้วยความโกรธก่อนด่าเกี่ยมอึดชุดใหญ่แล้วเดินปึงปึงออกไปจากร้าน

“เฮอะ รวยไม่เท่า อย่าเห่า ไม่ชอบ”

“คุณหนูคะ นั้นซื้อเจียงนะคะ เสียเฮงรู้จะโดนดอานะคะ”

“คุณป้าไม่ดูเราหรอก คุณป้ารักเราจะตายไป อ๊ะ! สมชายยย”

สมชายกลอกตา เมื่อครู่นี้แอบเดินหลบไปหาเจ้าของร้านเจียบ ๆ แล้วแท้ ๆ แต่เกี่ยมอึดก็ดันตาไว รีบวิ่งมายืนข้าง ๆ เสียอย่างนั้น เขาเหลือบมองใบหน้ากลมใสของคนที่ยืนยิ้มแป้นแล่นอยู่ข้าง ๆ ก่อนถอนหายใจเฮือกใหญ่แล้วทำเมิน จัดการบอกธุระกับเจ้าของร้าน ยืนรอสักพักซอตัวที่ถูกส่งซ่อมก็มาอยู่ในมือเขาจนได้

“เท่าไร”

“ไม่ต้องจ่ายน้ำ สมชาย เราจ่ายให้เอง”

“ไม่ต้อง”

“ไม่เป็นไร เกี่ยมอึดรวย”

“รวยก็เอาไปทำอย่างอื่น”

“ทำมาทุกอย่างแล้ว เหลือแต่จ่ายค่าขอให้สมชายอะ”

น่าเบื่อนัก อะไรมันจะรวยขนาดนั้น

“ไม่ต้อง”

“จ้! ลุง ค่าซ่อมมันเท่าไร? บอกมา เดี่ยวเกี่ยมอีจะจ่ายแทนเอง
ก็ล้าน”

“เอ่อ...”

สมชายสบตาเบา ๆ ควักเงินที่เตรียมมาจ่ายให้เจ้าของร้าน แล้ว
รีบเดินจ้ำอ้าวออกมาจากร้านทันทีโดยไม่รอฟังเสียงของเกี่ยมอีที่วิ่ง
ตามหลัง เขารีบขึ้นรถตัวเอง แต่ยังไม่ทันที่จะได้ติดเครื่อง เขาก็สะดุ้ง
เพราะเกี่ยมอีเฝ้าหน้ามาแนบกระจกรถ แถมยังทำตาปริบ ๆ ส่งเสียง
บอกว่าอยากคุยกับเขา

ต้องทำขนาดนี้เลยหรืออย่างไรกัน เหลือเกินจริง ๆ ลูกเสียเฮง
เนี่ย

สมชายมองคนติดตามของอีกฝ่ายที่รีบวิ่งตามมาดังตัวเกี่ยมอี
ออกจากรถของเขา เป็นพระเอกเฒ่ากว่าเหนื่อยแล้ว แต่การเป็นคนดูแล
เกี่ยมอีน่าจะเหนื่อยกว่า งานยากแบบนี้...มิน่าเสียเฮงถึงให้เงินเดือน
สองคนนั้นเยอะเหลือเกิน

“สมชาย!”

“มีอะไร”

“สิ้นเดือนจะไปแสดงที่วัดพระวิเชียรโชติฯไหม เราจะไปรอที่หน้า
เวทีนั้น”

“ให้ตายสิ”

“เราเหมารถดินไปถมที่วัดให้แล้วนะ เอาเวทีไปลงได้เลย”

“เกี่ยมอี!”

“ค่าฟงค่าไฟไม่ต้องห่วง เราจ่ายล่วงหน้าให้แล้ว”

“ให้ตายสิวะ...ทำไมใช้เงินแบบนี้ ฟุ่มเฟือย”

“ฟุ่มเฟือยแปลว่าอะไรอะมานะ”

“เอ่อ...”

“เกี่ยมอีไม่รู้จักอะสมชาย มันแปลว่าอะไร เราขอโทษ เราไม่รู้จัก

แต่คำว่ารวบ อ๊ะ! สมชาย! สมชายยย”

“คุณหนู!”

“อ๊ะ! เดียวนะ ลืมเอาทองให้สมชายเลย! ทำไมพี่แหมกับมาโนช
ไม่เตือนเรา! สมชาย! สมชายกลับมาเอาทองก่อนนน! สมชายยย!”

ดอกทึ่สี

ยามที่ตะวันลับขอบฟ้า แสงไฟจากภายในงานก็ค่อยๆ สาด
แสงลงมาแทนที่ ดวงไฟหลากหลายสีสันถูกนำมาประดับตกแต่งเรียก
ความสนใจจากบรรดาผู้เข้าชมให้รู้สึกตื่นตาตื่นใจกับความตระการตา
ของงานวัดในค่ำคืนนี้ ผู้คนเริ่มทยอยเข้ามาในงาน สองข้างทางเต็มไปด้วย
ด้วยร้านขายอาหาร รวมไปถึงเสื้อผ้า เครื่องประดับ และของใช้ต่าง ๆ
ให้ผู้มาได้จับจ่ายใช้สอยกันอย่างเพลิดเพลิน

สิ่งหนึ่งที่ทำให้ผู้คนมากมายมารวมตัวกันในวันนี้ นอกจากจะ
ได้สนุกสนานเพลิดเพลินไปกับบรรยากาศในงานวัดแล้ว ยังจะได้ชม
การแสดงที่สุดแสนตระการตาซึ่งนาน ๆ ที่จะมีโอกาสได้ชม นั่นก็คือ
คณะลิเกจันทรามหาสมุทร

เวทีลิเกถูกจัดตั้งในพื้นที่กว้างขวาง เป็นจุดเด่นที่แทบทุกคนใน
งานจะต้องมองเห็นเวทีที่สูงสุดแสนจะตระการตานี้ ยิ่งใกล้ถึงเวลาแสดง
เสียงเตรียมเครื่องดนตรี เสียงเตรียมการแสดงก็ยิ่งเรียกให้ผู้ชมกรู
เข้าไปจับจองพื้นที่สำหรับนั่งชมกันจนลานหน้าเวทีแน่นขนัด ไม่ว่าจะเป็น
คนเฒ่าคนแก่ ลูกเล็กเด็กแดง และกลุ่มวัยรุ่น คนที่มาทีหลังก็ต้องใช้
วิธียืนดู กลุ่มเด็กชน ๆ พวกนี้ป็นขึ้นไปนั่งบนหระฆังของวัด รอชม

การแสดงที่ขึ้นชื่อว่าสุดแสนจะเปล็ดเปล็นใจในอีกไม่กี่อึดใจข้างหน้า
เมื่อดนตรีใหม่ร้องดังขึ้น แสงสว่างบนเวทีก็ยิ่งเจิดจ้ามากยิ่งขึ้น
ดนตรีไทยที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะของลิเกชวนให้หลาย ๆ คนถึงกับต้อง
หยุดยืนฟัง บ้างก็ชี้มือชี้ไม้ ชักชวนคนที่มาด้วยกันให้มายืนดูใกล้ ๆ
เสียงบรรเลงของวงปี่พาทย์ดังขึ้นเป็นจังหวะใหม่โรงตามธรรมเนียม
การแสดงลิเก เป็นการบูชาเทพยดาและครูบาอาจารย์ที่เคารพนับถือ
รวมถึงเป็นการป่าวประกาศเป็นนัย ๆ ว่าอีกไม่นานนี้ลิเกคณะจันทรา-
มหาสมพรจะเปิดการแสดงให้ได้ชมกันแล้ว

หลังจากที่บรรเลงเพลงใหม่โรงจบก็ตามมาด้วยการบรรเลง
เพลงวาสำหรับการออกแขก ชายวัยกลางคนแต่งกายด้วยชุดที่มี
เอกลักษณ์เฉพาะออกมาขบร้องออกแขกเพื่อเรียกให้ผู้ชมเข้ามารับชม
การแสดงกันเยอะขึ้น

“เฮ้ ๆ ฮา...ฮา...ขอเชิญท่านมาชมลิเก”

หลังจากออกแขกจบวงปี่พาทย์ก็บรรเลงรับ หลังจากนั้นก็
เป็นการเล่าเรื่องที่จะแสดงในวันนี้และเปิดฉากการแสดงอย่างเต็มที่
นักแสดงซึ่งสวมชุดและเครื่องประดับแวววาวตระการตาสลับกันออก
มาตามบทบาทที่ตนเองได้รับ เมื่อออกมาก็ต้องแสดงฝีมือ วาด
ลวดลายและลีลาที่ทำให้หลาย ๆ คนต้องปรบมือให้ สมกับที่เป็นการ
แสดงจากคณะลิเกของพ่อสมศักดิ์

เสียงขบร้องอันไพเราะยิ่งทำให้ผู้ฟังเปล็ดเปล็นมากกว่าเดิม
นักแสดงบางคนก็แสดงลีลาท่าทางถูกใจบรรดาพ่อยกแม่ยกก็จะได้รับ
เสียงปรบมือขอใบใจ บางคนก็หอบเอาของขวัญขึ้นเล็กน้อยมามอบ
ให้เพื่อเป็นขวัญและกำลังใจแก่ผู้แสดงที่ตนเองชื่นชอบ

ในที่สุด...ตัวละครทั้งหลาย ๆ คนรอคอยก็ออกโรง

“สมชายยย”

“มาแล้ว ๆ”

“สมชาย!”

เสียงปรบมือเกรียวกราวดังขึ้นเมื่อนักแสดงที่เป็นขวัญใจของใครหลาย ๆ คนออกมาจากหลังม่าน การแต่งกายตามแบบฉบับพระเอกลิเกในวันนี้ขับให้เขาดูโดดเด่นมากขึ้นไปอีก ลีลาการฟ้อนรำของ สมชาย เพชรแก้วเกล้า ทำเอาบรรดาแม่ยกต่างปลาบปลื้มกันเป็นแถบ ๆ ภาพที่ถูกฉายขึ้นบนจอขนาดใหญ่ด้านข้างเวทีซุ่มเข้าไปจนเห็นใบหน้าของพระเอกลิเกชื่อดังชัดตา เรียกให้บรรดาสาวน้อยสาวใหญ่ขยับเข้ามารับชมการแสดงมากขึ้นไปอีก

สมแล้วที่เป็น สมชาย เพชรแก้วเกล้า ขึ้นเวทีครั้งใดไม่เคยทำให้ผิดหวัง

“ท่านอย่าเมินหน้าหันเห ท่านดูลิเกสนุกสนาน ผมขอกราบท่านที่เมตตา ให้ผมได้มาเล่นลิเก...”

บรรดาแม่ยกรีบวิ่งไปหน้าเวที ยื่นของในมือให้แก่พระเอกลิเกคนโปรด สมชายสุดลมหายใจเข้าลึก ๆ แม้จะไม่อยากรับแต่สุดท้ายก็จำเป็นที่จะต้องฉีกยิ้มกว้าง ขบร้องออดอ้อนเสียงหวานต่อไปพร้อมกับรับของจากสาวใหญ่เบื้องหน้า บางคนก็ขอจับไม้จับมือ บางคนก็ขอถ่ายรูปด้วย ผ่านไปไม่นานคอของสมชายก็เต็มไปด้วยพวงมาลัยธวัตร พอได้กลับเข้ามาหลังม่านก็เรียกเด็ก ๆ ในคณะมาช่วยกันยกออกให้

“โห พี่ชาย ทั้งหมดนี้รวมก็บาทละเนี่ย”

เก่งที่ตอนนี้สวมชุดลิเกขนาดพอดีตัวรีบวิ่งมารับพวงมาลัยจากสมชายแล้วนำไปมอบให้พ่อสมศักดิ์ที่นั่งอยู่ไม่ไกล อีกไม่นานเก่งเองก็ต้องขึ้นแสดง เขามักจะได้รับบทตัวจี๊ดของเรื่อง เป็นลิเกเด็กที่ใคร ๆ ก็พากันเอ็นดู

สมชายถอนหายใจแล้วเดินไปยืนรอคิวของตัวเอง มองดูคนนั้นคนนี้ออกจาก

“วันนี้คนมาดูเยอะจริง ๆ เลย”

“นั่นสิ เต็มหน้าเวทีเลย”

“นึกว่าลิเกจะไม่มีคนดูเสียแล้ว”

“ลิเกพ่อสมศักดิ์เชียวนะ”

“ดีที่เขาจัดให้แสดงกันคนละวัน ถ้าเกิดให้มีหมอลำด้วยลิเกด้วยนะ แยกกันตายพอดี”

“นั่นสิ”

สมชายยืนกอดอกมองออกไปด้านหน้าเวที วันนี้มีคนมาดูเยอะอย่างที่หลาย ๆ คนพูด มองไปทางไหนก็มีแต่คนแน่นขนัดไปหมด เขาหวนนึกถึงช่วงแรก ๆ ที่เริ่มแสดงลิเก ตอนนั้นเขาตกใจไม่น้อยที่จะต้องยืนอยู่ท่ามกลางสายตาไม่รู้กี่ร้อยคู่ คนอย่างสมชายเองก็ไม่ใช่คนที่เก่งเรื่องการแสดงออก กว่าเขาจะเห็นตัวเองมาอยู่จุดนี้ได้ก็ต้องใช้ความพยายามเยอะอยู่พอสมควร

เขามองไปยังหน้าเวทีอีกครั้ง ก่อนที่จะขมวดคิ้วเมื่อสังเกตเห็นความผิดปกติบางอย่าง

“คนเยอะมาก ฉันลั่นไปหมดเลยเนี่ย! พี่ชาย...พี่? พี่?”

“อะไร”

“ฉันเห็นพี่เหม่อนี่ เดียวพี่ก็ต้องออกแล้ว เหม่ออะไรเนี่ย มองหาอะไร”

“กูไม่ได้เหม่อ”

“ก็เห็นมองไปหน้าเวทีอะ”

“เลือก กลับเข้าไปข้างในเหอะ”

“โอ๊ย! เครื่องมันจะหลุด พี่นี่!”

สมชายดันหัวของน้องชายตัวเองเพื่อให้กลับเข้าไปด้านใน ก่อนสุดลมหายใจลึก ๆ เพื่อรวบรวมสมาธิกลับมาจดจ่อยังหน้าเวที เมื่อได้จังหวะที่ต้องออก เขาก็ค่อย ๆ ก้าวออกไป ร่ายรำขับร้องตามบทบาทที่ตัวเองได้รับมอบหมาย

การแสดงดำเนินไปเรื่อย ๆ ตัวละครต่าง ๆ ก็เวียนกันออกมาสร้างสีสัน ทั้งยังสอดแทรกมุขตลกเป็นระยะ เรียกเสียงหัวเราะจาก

บรรดาผู้ชมได้เป็นอย่างดี และเมื่อการแสดงดำเนินมาจนใกล้จะจบ
เรื่อง เวลาที่ปาเข้าไปเกือบจะตีหนึ่งแล้ว สมชายนั่งลงบนตั่งทองหน้า
เวที มองการแสดงของตัวละครอื่น ๆ ขณะเดียวกันก็เหลือบมองผู้คน
หน้าเวทีอยู่เป็นระยะ บรรดาแม่ยกนั่งมองเขม็ง ดวงตาใสไร้ซึ่งความ
ง่วงงุน เขาไล่สายตามองไปเรื่อย ๆ ก่อนจะเริ่มสงสัยขึ้นมาอีกครั้ง

แปลก น่าแปลก...

ไม่มาเหรอ

เฮอะ ไม่มาก็ไม่มา ก็ไม่ได้สนใจอยู่แล้ว มากรำคาญเปล่า ๆ
ดีแล้วที่ไม่มา

รำคาญเสียงแว๊ด ๆ แบบนั้นจะตายไป

สมชายปิดความรู้สึกสงสัยพวกนั้นทิ้งไปเมื่อถึงคิวตัวละครที่
ตัวเองสวมบทบาทอยู่ ในที่สุดก็ถึงเวลาที่จะต้องโบกมืออำลาเวที
นักแสดงทั้งหมดออกมาขึ้นเรียงกัน ยกมือไหว้ขอบคุณ กล่าวอำลา
และขบรับอีกเล็กน้อยเพื่อสร้างความประทับใจสุดท้าย

หลังจากยกมือไหว้แล้วนักแสดงก็ทยอยกลับเข้าหลังฉากไป
ก่อนจะพากันถอดเครื่องประดับออกจากตัว เสียงเพลงยังดังคลอไป
เรื่อย ๆ จนเงียบลงในที่สุด คนดูเริ่มเก็บข้าวของแล้วเดินทางกลับบ้าน
กัน ปล่อยให้พื้นที่ที่เคยเต็มไปด้วยผู้คนกลับมาว่างเปล่าอีกครั้ง

สมชายล้างเครื่องสำอางบนหน้าออก ถอดเสื้อผ้าและเครื่อง
ประดับ ก่อนจะเปลี่ยนเป็นเสื้อยืดและกางเกงขาสั้นที่สบายตัวแทน
เขาผละออกมานั่งดื่มน้ำเปล่าเย็น ๆ คนเดียวเงียบ ๆ ขณะที่คนอื่น ๆ
พักผ่อนกัน สมชายพรวนลมหายใจออกมา ก่อนเดินออกมาจากโรงลิเก
ตอนนี้คนเริ่มทยอยกลับบ้านแล้ว แม่คำพ่อคำก็เช่นกัน ของที่ขายใน
ตอนนี้เริ่มเหลือไม่มาก เขาตัดสินใจว่าจะลองไปเดินดูรอบ ๆ งาน
สักนิด สมชายอ้อมมาทางด้านหน้าเวที ก่อนจะชะงักไปเมื่อเห็นใคร
บางคนยืนชะเง้ออยู่ข้างลำโพง

เสื้อกันหนาวสีส้มคันตาทำให้สมชายจำได้ในทันทีว่าคนคนนั้น

คือใคร

“อ๊ะ! สมชาย!”

‘ให้มันได้อย่างนี้สิวะ’

สมชายหยุดยืนนิ่ง แล้วหันไปมองคนที่โบกไม้โบกมือพร้อมกับวิ่งมาหาเขา แน่แน่นอนว่าคนตรงหน้าคือแม่ยกเบอร์หนึ่งของ สมชาย เพชรแก้วเกล้า เกี่ยมอีวิ่งมาหยุดอยู่ตรงหน้า จิกยิ้มกว้างให้แล้วเปิดหมวกสตูดิโอ เขาถึงเห็นใบหน้าของเกี่ยมอีได้อย่างชัดเจน

มางานวัดพร้อมกับแผ่นแปะเจลลดไข้? มาทั้งอย่างนั้นนะหรือ
อย่าบอกนะว่าไม่สบาย?

“เหอะๆ เรามาเข้าไปนิดนึง เลยไม่ได้จองที่ด้านหน้าเวทีอะ อย่าว่าเราเลยนะสมชาย”

“ใครสน”

“โห่ อะไรเนี่ย ไม่คิดถึงแม่ยกคนนี้น้อยหรือ ฮัลโหล แม่ยกหายไ้ทั้งคน นายไม่สังเกตเลยหรือสมชาย”

“ต้องสังเกตด้วย?”

“โอ้ย ใจร้ายเก่งอะคนนี้ ฟิดดด”

สมชายเห็นเกี่ยมอีสูดน้ำมูกด้วยใบหน้าแดงๆ แบบนั้นแล้วนึกหงุดหงิดในใจที่เกี่ยมอีออกมาเที่ยวงานแบบนี้ทั้งๆ ที่ตัวเองน่าจะเป็นหวัด แถมตอนนี้ยังเป็นเวลาดีกมากแล้วด้วย ทำไมเสียเฮงถึงยังปล่อยให้เกี่ยมอีออกมาได้

ดูสิดู ตาก็ปรี๊ด หน้าก็บวมแดง จมูกก็แดงไปหมด ไหนจะทำทางสูดน้ำมูกเสียงดังฟิดๆ แบบนั้นอีก

ไม่สบายแล้วยังจะซ่า ลูกเสียเฮงนี้มันจริง ๆ เลย

“มากับใคร”

“เรามากับมานิซกับพีแซม แต่สองคนนั้นแยกไปหาก่ายเตี้ยวกินแล้ว”

อะไรกัน สองคนนั้นกล้าปล่อยให้เกี่ยมอีมาตรงนี้คนเดียวเนี่ย

นะ?

“เราเอาเงินมาให้ด้วยนะ แต่มันอยู่กับพี่แหมอะ ไปๆ เดี่ยวพาไปเอา”

“ไม่ไป”

“อ้าว!”

“ไม่เอา”

“ไม่เอาเงินจะเอาอะไร อ้อใช่! ทองไหมสมชาย ทองๆ”

สมชายยกมือหนาขึ้นลูบหน้าตัวเองทันทีเมื่อเห็นอีกฝ่ายคันตามตัวเพื่อจะหยิบทองออกมาให้ สุดท้ายเขาก็จำเป็นที่จะต้องขยับเข้าไปใกล้แล้วจับข้อมือของเกี่ยมอ้อเอาไว้เพื่อไม่ให้อีกฝ่ายควักทองขึ้นมาดูได้ตามที่ใจอยากจะทำ

‘เกี่ยมอ้อนะเกี่ยมอ้อ จับตรงไหนก็มีเงินมีทองไปหมดเลยหรือไง’

“ไม่ต้อง”

“อ๊ะ สมชาย จะไปไหน ไปด้วยนะ นะๆ”

เขาหงุดหงิดที่เห็นใบหน้าแดงๆ ของเกี่ยมอ้อ ทั้งๆ ที่ยังสูดน้ำมูกอยู่คาจมูก ทำไมถึงไม่กลับไปนอนพักผ่อนที่บ้าน ยังจะซ่าออกมาเที่ยวงานวัดแบบนี้ แถมยังใจกล้าไปยืนด้อมๆ มองๆ แถวเวทีคนเดียวอีกไม่รู้เลยหรือไม่ว่าพวกเงินพกกทองมาเต็มตัวแบบนี้แล้วไปอยู่ในที่ลับตาคนแบบนี้มันเสี่ยงต่อการโดนจี้โดนปล้นมากขนาดไหน แม้ว่าที่นี่จะเป็นวัด แต่ก็มีพวกขี้เหล้าขี้ยาป่วนเบ้นอนอยู่ไม่น้อยเลย

“สมชายจะไปไหน ไหว้พระเหอะ! ไปด้วยนะ นะๆ”

เขาอยากจะพาเกี่ยมอ้อไปส่งให้ถึงมือบรรดาคนดูแลทั้งสองคนนั้น แต่พอเห็นสีหน้าดีร้ายของเจ้าตัวก็ต้องยอมเลิกละตามเลยไปก่อน เขาพาเกี่ยมอ้อเดินขึ้นบันไดสูงชันเพื่อไปสักการะพระพุทธรูปองค์ใหญ่ที่ตั้งอยู่ด้านบนซึ่งสูงจากพื้นขึ้นมาหลายสิบเมตร ทำให้สามารถมองเห็นวิวรอบๆ ได้ทั่ว ไฟสีเหลืองดวงใหญ่ที่ส่องขึ้นไปยังสะท้อนให้เห็นถึงความใหญ่โตและโดดเด่นของพระใหญ่องค์นี้

ไม่บ่อยครั้งนักที่เขาจะได้มาไหว้พระทำบุญแบบนี้ ต่างกับใครอีกคนที่มักจะเที่ยวชมงานวัดเป็นงานอดิเรก มีงานที่ไหน มีเกี้ยวอีลูกเสียงเสงที่นั่น เขายืนมองตัวนาราคาญวิ่งไปที่ซุ้มขายดอกไม้รูปเทียน ก่อนจะวิ่งกลับมายืนดอกไม้ให้เขาด้วยใบหน้าแดงๆ สมชายพรวลมหายใจออกมาก่อนจะยื่นมือไปรับดอกไม้ รอยยิ้มกว้างจึงถูกจุดขึ้นบนใบหน้าของเกี้ยวอีทันที

“นี่ๆ สมชาย”

“อะไร”

“เขาบอกว่าหลวงพ่อดีลชีวิตดีสิทธีมากๆ เลยนะ ขออะไรก็ได้ อย่างนั้นเลย”

“...”

“ขอให้ได้สมชายเป็นผัว”

ลูกเสียงเสงนี่คิดจะพูดอะไรก็พูดจริง ๆ สិនะ...

สมชายกลอกตาไปมา เมื่อเห็นปฏิกิริยาแบบนั้นของพระเอก ลีเกหนู่ม เกี้ยวอีก็ยิ้มกว้างจนตาหยี หัวเราะคิกคักชอบใจก่อนจะปักธูปลงในกระถางดินตรงหน้า มือเล็ก ๆ สองข้างประกบเข้าด้วยกันแล้วกราบไหว้บูชาพระพุทธรูป จากนั้นก็ก้มลงกราบสามทีอย่างสวยงาม

เมื่อกราบไหว้เสร็จ ทั้งสองคนก็ลุกขึ้นเพื่อเตรียมตัวลงไปด้วย ล่าง เกี้ยวอีพูดไม่หยุด เอยชมการแสดงของเขาว่าหล่อบ้าง สนุกบ้าง ตลกบ้าง แล้วก็หัวเราะชอบใจอยู่คนเดียว สมชายที่เดินอยู่ข้างๆ ไม่ได้พูดอะไร เขาเดินลงบันไดที่สูงชันด้วยความระมัดระวัง ยิ่งตอนนีไฟหลายดวงภายในวัดถูกดับลงรอบข้างจึงมืดตามไปด้วย

“นี่ สมชาย ถ้าสมชายไปเป็นดารานะ เราว่ารุ่งแน่ๆ เลย สมชายอยากเป็นดาราไหม”

“เกี้ยวอี ดูทาง อย่าเอาแต่พูด”

“แต่ถ้าสมชายเป็นดารานะ เราคงต้องบอกคุณป้าให้รีบส่งขอสมชายเลยแหละ ดักเอาไว้ก่อน”

“เกี่ยมอีหยุดพูด”

“นับวันสมชายก็ยิ่งหล่อ เอ้อ ไอ้เรามันก็...เหวอ!”

“เกี่ยมอี!”

สมชายเบิกตากว้างเมื่ออยู่ ๆ ลูกชายเสียเฮงที่พูดเจ๋อยแจ๋อยู่ข้าง ๆ ก็เสียหลักไถลลงไปกับชั้นบันได มือหนาคคว้าหับเข้าที่แขนของอีกฝ่ายทันที ดีที่เขาคว้าตัวเอาไว้ทัน อีกฝ่ายจึงไม่ได้รับบาดเจ็บมากนัก

เกี่ยมอีนั่งลงกับชั้นบันไดก่อนจะลูบหัวใจตัวเองเบา ๆ เมื่อครู่นี้เขาเหยียบชั้นบันไดพลาดเลยทำให้ไถลลงมาแบบนั้น ดีที่มีสมชายมาด้วย ไมอย่างนั้นเกี่ยมอีคงได้กลิ้งลงไปกองที่บันไดชั้นแรกแน่ ๆ มองบันไดร่อยกว่าชั้นตรงหน้าแล้วก็หน้าเหยเกทันที

เกือบตาย...ลูกเสียเฮงเกือบตายแล้ว

เกี่ยมอีพรุลงมหายใจออกมา ก่อนจะนึกได้ว่าตัวเองเพิ่งจะทำอะไรทะเล่อทะล่าแบบนั้นต่อหน้าสมชายจึงรีบหันไปมองพร้อมส่งยิ้มให้ เสียงหัวเราะแห้ง ๆ ไม่ได้ช่วยให้เกี่ยมอีรู้สึกว่สมชายอารมณ์ดีขึ้นเลย แถมอีกฝ่ายยังมอบรางวัลให้แก่ความประมาทโดยการตีปลายจมูกของเขาหนึ่งที แม้จะไม่ได้เจ็บมากแต่ก็ทำเอาน้ำมูกที่อุดส่ำห้กลั้นเอาไว้ไหลออกมาเรื่อย ๆ

“สมชาย!”

“บอกแล้วว่าให้มองทางดี ๆ”

“ก็มองแล้ว มันมีดีไง”

“ทำอะไรก็ให้มันมีสติหน่อย”

“รู้แล้ว”

“เลิกสูดน้ำมูกได้แล้ว เอาไป”

“อะไรอะ”

“ทิชชู”

“สมชายไปเอามาจากไหนอะ”

“เหลือจากเซ็ดตุ๊ด”

“สะ...สมชาย!”

“ลุกขึ้นได้แล้ว จะพาไปส่งให้แซมกับไอ้มาโนช กลับบ้านไปนอน
จะตายอยู่แล้วยังไม่ดูแลตัวเองอีก”

“สมชายเป็นห่วงเราเหรอ”

“ใครห่วง”

“สมชาย นี่...นี่สมชาย...”

“เกี่ยมอี หยุตคิด...”

“โอ้โฮ...หลวงพ่อ! หนูได้ฟังจริงๆ ด้วย หลวงพ่อดีใจไหม!”

ดอกที่ห้า

“อันนี้เงินที่ยืมไปนะพ่อครู”

“บอกแล้วว่ายังไม่ต้องรีบเอามาคืนก็ได้”

“ไม่ได้ๆ ตอนนี้ก็มีกรีบคืน เดี่ยวลูกมันจะเอาไปใช้หมดก่อน”

“อ่าๆ...แล้วยังไง รอบนี้ปลูก กข49 เหยอตาพวง”

“ใช่ๆ”

“ซาย ไอ้ซาย”

“มีอะไรพ่อ”

“วันนี้เอ็งว่าง อยากไปช่วยตาพวงแกที่นาไหม”

“จะหว่านแล้วเหรือ”

“ไปซัปรดไถให้แกหน่อยไป”

“อืม”

“ไปด้วยยย!”

เสียงตะโกนดังลั่นบ้านเรียกให้คนอื่น ๆ หันไปมองยังต้นเสียง
สมชายส่งสายตาดำหนีน้องชายคนเล็กที่วิ่งลงบันไดเสียงดังตึงตึง เก้ง
รุดมายืนข้างๆ พร้อมฉีกยิ้มทะเล้น หลังจากที่ได้ยินบทสนทนาเมื่อครู
แน่นอนว่าเด็กน้อยยิ่งตาเป็นประกายแวววาว ไม่บ่อยครั้งนักที่ชาวบ้าน

จะปลูกข้าว มีโอกาสเพียงไม่กี่ครั้งต่อปี เก่งจึงตื่นเต้นเป็นพิเศษ

ช่วงนี้เป็นหน้าฝน ชาวบ้านจึงเริ่มกลับมาทำการเกษตร ปลูกพืช ผักผลไม้ชนิดต่าง ๆ แต่ที่ทำมากที่สุดคงจะหนีไม่พ้นการทำนาแน่นอน ว่าสมาชิกในคณะลิขของพ่อสมศักดิ์เองก็มีคนที่ทำนาเป็นอาชีพรอง เช่นกัน ยกตัวอย่างก็เช่นตาพวง มีระยะเวลาที่หาตัวจับได้ยาก แม้จะอายุเกือบเจ็ดสิบแล้วแต่ฝีมือของตาพวงก็ไม่ได้ลดน้อยถอยลงไปเลย แม้แต่น้อย

สมชายรู้จักตาพวงมานาน เห็นกันตั้งแต่สมัยที่ยังเป็นเด็ก ๆ จนตอนนี้อายุหลายสิบปีแล้ว แทบจะทุกปีสมชายจะมีโอกาสได้ช่วยงานตาพวง ไม่ว่าจะเป็นขับรถไถนาให้ หรือแม้แต่ช่วยขับรถขนข้าวเปลือกไปส่งโรงสี เขาก็ทำมาแล้วทั้งนั้น ถึงแม้ไม่ใช่ญาติแท้ ๆ แต่พอนึก ๆ ดูแล้วเขาเองก็ผูกพันกับตาพวงไม่ใช่น้อย ๆ เพราะเหตุนี้สมชายจึงตอบตกลงไปช่วยงานตาพวงโดยที่ไม่ได้เรียกร้องค่าตอบแทนใด ๆ

“ด้ามึงนั่งดี ๆ” เก่งพูดกับสุนัขตัวโปรดพร้อมกับชี้แขนเล็ก ๆ กอดมันเอาไว้ในยามที่นั่งรออีแต่นคันเก่า สมบัติอีกชิ้นของตาพวง

สมชายรับหน้าที่เป็นคนขับ ปล่อยให้เด็กหนุ่มและบรรดาคนเฒ่าคนแก่ที่มาช่วยงานนั่งกันอยู่ทางด้านหลัง เด็ก ๆ มักมารับงานนี้กันเพื่อเอาค่าจ้างเล็ก ๆ น้อย ๆ ไปเป็นค่าขนมในช่วงวันหยุด เสี่ยงหัวเราะเจี๊ยวจ๊าวดังขึ้นเมื่อรถโยกเยกไปมา

รถอีแต่นแล่นเข้าสู่พื้นที่การเกษตร ถนนคอนกรีตถูกแทนที่ด้วยดินลูกรัง ทัศนียภาพรอบข้างเป็นท้องนาไกลสุดลูกหูลูกตา ชาวบ้านที่อยู่ละแวกนี้ยังคงยึดอาชีพทำนาเป็นอาชีพหลัก เนื่องจากว่าอยู่ใกล้เขื่อนและมีแม่น้ำลำคลองอยู่โดยรอบ ทำให้พื้นที่แถบนี้อุดมสมบูรณ์และมีน้ำให้ใช้ตลอดทั้งปี

เมื่อมาถึงที่หมายสมชายก็ขับเข้าไปจอดใต้ต้นไม้ขนาดใหญ่ ผู้โดยสารด้านหลังทยอยลงจากรถ ห่างออกไปไม่ไกลกันมากนักมีรถแทรกเตอร์คันสีส้มจอดอยู่ สมชายหยิบหมวกฟางขึ้นมาสวม กระชับ

เสื่อให้เรียบร้อย ก่อนจะหยิบผ้าขาวม้าที่ผูกอยู่กับรถมาพาดไหล่ เขาเดินไปยังรถไถนาเพื่อทักทายเจ้าของรถที่กำลังนั่งก้มหน้าก้มตาเล่นโทรศัพท์อยู่

“เฮ้ย”

“มาด้วยเหรอ”

“พอให้มาช่วยตาพวง”

“อา ๆ”

“กูก็มาช่วยพ่อมึงตลอดไหม”

“รู้แล้วนา!...มาคนเดียวเหรอวะ”

“มึงคิดว่าใครจะมาอีก”

“เปล้า”

สมชายหรือตามองชายหนุ่มตรงหน้า อีกฝ่ายสวมเสื้อผ้าสีเข้ม มีหมวกฟางสวมอยู่บนหัว เจ้าของรถแทรกเตอร์สีสดมีชื่อว่า ‘ขุน’ เพื่อนสนิทที่แทบจะเป็นเพื่อนสนิทคนเดียวของสมชาย พวกเขาสองคนมีอายุไล่เลี่ยกัน รู้จักกันมาตั้งแต่เด็ก โตมาด้วยกัน เล่นด้วยกันมาตลอด มีเพียงช่วงที่สมชายไปเรียนต่อมหาวิทยาลัยเท่านั้นที่ทำให้ทั้งสองห่างกันไป เพราะขุนเข้าศึกษาต่อในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง หรือที่ชาวบ้านเรียกกันติดปากว่า ปวส. ขุนเรียนจบวิชาช่างยนต์มาจึงยึดการซ่อมรถเป็นอาชีพหลักมาจนถึงทุกวันนี้

“เดี๋ยวกูไถเอง”

“เฮ้ย แล้วแต่ ตามสะดวกเลยครับลูกพ่อสมศักดิ์”

“มึงไปคอยสูบน้ำออกไป”

“จัดให้ครับลูกพี่” ขุนตอบไหล่เพื่อนก่อนจะเดินโคลงคิระะจากไป

สมชายขึ้นไปนั่งประจำที่บนรถสีสดแทนเพื่อน หลังจากติดเครื่องยนต์แล้วเขาก็ค่อย ๆ ขับรถลงไปในทุ่งนาด้วยความระมัดระวัง พื้นดินที่เปียกแฉะและเต็มไปด้วยน้ำทำให้รถเคลื่อนตัวได้ยากในระยะแรก ๆ เขาต้องใช้ใช้รถแทรกเตอร์ในการไถและตีดินให้แตกก่อน เพื่อ

เตรียมดินให้พร้อมสำหรับปลูกข้าวต่อไป

ช่วงหลายวันมานี้มีฝนตกจึงทำให้ท้องนาเต็มไปด้วยน้ำ ด้วยเหตุนี้เขาจึงสั่งให้ขุนและบรรดาเด็กวัยรุ่นผู้ชายช่วยกันสูบน้ำออกหลังจากที่เขาเตรียมดินเสร็จ ส่วนบรรดาคนเฒ่าคนแก่และผู้หญิงก็รอลงมาหว่านข้าวกันทีหลัง

ยี่งนานเข้าแดดก็ยิ่งแรงขึ้นเรื่อย ๆ จนสมชายรู้สึกเหนียวตัวไปหมด เขาใช้เวลามาหลายชั่วโมงแล้วกับนาผืนนี้ แขนแกร่งจับพวงมาลัยหมุนไปมาด้วยความคล่องแคล่ว ดินโคลนที่กระเด็นเปรอะเปื้อนตัวเขามีบางส่วนเริ่มแห้งกรังติดเนื้อติดตัวไปแล้วเรียบร้อย

“ไอ้ชาย! มึงมอกลงหน่อย!”

เจ้าของชื่อหันไปมองเพื่อนสนิทที่ยืนชูโทรศัพท์อยู่บนคันนา แต่พอเห็นอีกฝ่ายโบกมือหยอหยอ ๆ เขาก็ส่ายหน้าระอาแล้วหันกลับมาสนใจงานตรงหน้าต่อ

ภาพของพ่อพระเอกลิเกหนุ่มสุดหล่อที่กำลังรับงานเสริมเป็นหนุ่มบ้านนา เปลี่ยนเพชรแวววาวบนชุดให้กลายเป็นเม็ดเหงื่อบนผิวสีแทน ภาพตรงหน้าทำให้ขุนอดใจไม่ไหวต้องหยิบเอาโทรศัพท์ขึ้นมาเก็บภาพการทำงานของเพื่อนเอาไว้แทบทุกอิริยาบถเพื่ออัปโหลดลงโซเชียลมีเดีย เรียกยอดไลก์ยอดแชร์

“คุณหนู!”

“ยาย ๆ!”

“คุณหนูรอพี่แซมก่อน ๆ”

เสียงโหยกโหยกไวยวายที่ดังขึ้นมาจากใต้ร่มของต้นไม้ใหญ่เรียกให้ขุนซึ่งยืนถ่ายรูปรู้อยู่หันไปมองโดยอัตโนมัติ เขามองดูควมเมือเห็นว่ามีคนสองคนวิ่งกลางถนนมายังร่มไม้ที่ชาวนาบ้านนี้รวมตัวกันอยู่และแน่นอนว่าสองคนนั้นเป็นคนที่เขาไม่นึกไม่ฝันมาก่อนว่าจะเจอในสถานที่แบบนี้

‘นั่นมัน...เกี่ยมอีกับอีแซมลูกหาบไม่ใช่หรอวะ’

ขุนเกาหัว มองลูกชายคนเล็กของเสียเฮงสลับกับเพื่อนสนิทของเขาที่ยังคงทำงานอย่างขะมักเขม้น ไม่ได้สนใจเลยว่าตอนนี้กำลังเกิดอะไรขึ้น

“ยายๆ ที่นายบายบัวไปทางไหน ตรงไหนคือนายบายบัวอะ”

“คุณหนู! จู่ๆ เปิดประตูลงมาแบบนี้ไม่ได้นะคะ พี่แซมใจหายหมด!”

ขุนพรุฒมหายใจยาว ก่อนจะค่อยๆ เดินไปยังต้นไม้ใหญ่ซึ่งให้ร่มเงา เกี่ยมอีถือกระดาษแผ่นหนึ่งติดมือมาด้วย พลางมองไปรอบๆ สลับกับมองกระดาษในมือ พอเขาเข้าไปใกล้ถึงได้เห็นว่านั่นคือโฉนดที่ดิน ท่าทางลูกเสียเฮงคนนี้น่าจะมาทำธุระแทนพ่อแน่ๆ

“นุ่น ตรงต้นมะขามต้นนั้น เอ็งถามไปทำไมระอะ”

“วันนี้กรมที่ดินจะมารังวัดที่ดินที่นายบายเขาขายให้คุณป้าจ๊ะ”

“เกี่ยมอี” ขุนเดินเข้าไปทัก

เจ้าของโบหน้าหวานๆ รีบหันมามอง เมื่อเห็นว่าเป็นขุน ตาก็เบิกกว้างทันที

“พี่ขุนมานี่ด้วยเหรอ มาทำนาเหรอ” เกี่ยมอีโบกมือทักทายพร้อมรอยยิ้ม

“เออดี”

“สมชายละ!”

“นุ่น” ขุนเอ่ยพร้อมชี้ไปยังพระเอกโลกที่กำลังง่วนอยู่กับการบังคับรถคันสี่ล้อในท้องนา

เมื่อแม่ยกเบอร์หนึ่งเห็นพ่อพระเอกโลกขวัญใจของตัวเองก็กระวีกระวาดยัดเอกสารใส่ในมือของคนที่ยืนอยู่ข้างๆ กันทันที เกี่ยมอียิ้มกว้าง ตาเป็นประกาย รีบวิ่งตุ๊กตุ๊กผ่านขุนไปยังคันทนา แล้วกระโดดเหยงๆ แหกปากตะโกนทันที

“อ้ายๆ! วู้วว! ผู้บ่าว!”

สมชายที่กำลังจะถอยรถถึงกับชะงักเมื่อได้ยินเสียงแหลมคันทนา

เขาสูดลมหายใจลึกๆ คิดในใจว่าตัวเองคงจะทำงานหนัก ทั้งเหนื่อย ทั้งร้อน การที่เขาหิวแหว่งจึงอาจเป็นเรื่องปกติในตอนนี้

“โอ้ย! สมชายไต่บ้าน! โอ้ย! หล่อ!”

ทว่าเมื่อมองกระจกข้างรถ สมชายก็ขมวดคิ้วจับเมื่อเห็นร่างของคนคุ้นตากระโดดเหิงๆ อยู่ตรงคันนา เสื้อสีสดสลับตาตามสไตร์ของเจ้าตัวกับเสียงแหลมๆ ทำให้เขารู้ทันทีว่าสิ่งที่เห็นในตอนนี้อะไร ภาพหลอนแต่อย่างใด เขาพรวลมหายใจยาวออกมาทันที

‘มันจะดวงซวยเจอกันแม้กระทั่งที่แบบนี้เลยหรอวะ’

สมชายทำเป็นไม่สนใจแล้วทำงานตรงหน้าต่อ เขาใช้เวลาอีกเกือบครึ่งชั่วโมงก็เสร็จเรียบร้อย การที่เขาปรับดินตรงนี้ได้เร็วคงเป็นเพราะดินยังอ่อนนุ่มอยู่ เขาค่อยๆ ขับรถสีสดออกจากพื้นที่ชุ่มน้ำ เพื่อให้ขุนและคนอื่น ๆ สูบเอาน้ำออกจากนา สมชายดับเครื่องแล้วยกชายผ้าขาวม้าบนไหล่ขึ้นมาเช็ดหน้าเช็ดตา

“สมชาย ะ!”

‘ยังอยู่อีกหรอวะ!’

คิ้วหนาขมวดจับเมื่อเห็นลูกชายของเสี่ยเฮงโบกไม้โบกมือจากใต้ร่มไม้ เมื่อเขาเข้าไปใกล้ก็ยิ้มอ้อก็กระวีกระวาดไปเทน้ำอัดลมใส่แก้วพลาสติกมายื่นให้เขาพร้อมยิ้มกว้างทันที

“มาทำไม”

“ตอนแรกจะมาดูเขาร้างวัดที่ดิน แต่ตอนนี้อมาดูสมชายละ”

“ไปทำธุระของตัวเองเถอะ”

“ไม่เอา่น้า เกี่ยมอ้อไปซ้ำได้ ไอ่กิมเล้งมันก็ไปก่อนแล้ว เกี่ยมอ้อไม่ต้องไปก็ได้”

อีกฝ่ายว่าออกมาพร้อมยกไหล่ราวกับไม่มีอะไรในธุระของตัวเองอีกต่อไป ชื่อ ‘กิมเล้ง’ ที่หลุดออกมาจากปากของเกี่ยมอ้อคือชื่อของพี่ชายแท้ๆ ของเจ้าตัว ลูกชายอีกคนของเสี่ยเฮงที่นิสัยต่างกับเจ้าตัว กระเป๋านี้ราวฟ้ากับเหว กิมเล้งได้พ่อมาทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นหน้าตา

หรือนิสัย จนชาวบ้านพากันยำเกรงไม่ต่างจากเสียง และต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่ากิมเล้งนี่คือเสียงสมัยวัยรุ่นด้วยซ้ำ

ตัดภาพมาที่ลูกชายตัวเล็กนี่...หน้าตาอย่างกับหมากระเป๋่า พ่อก็เสีย พี่ก็เสีย แรกหน่อออกมาเป็นชีวาว่าอยู่คนเดียวได้ยังไงก็ไม่รู้

“เราช่วยสมชายดีกว่า”

“ไม่ต้อง”

“ไม่เอาๆ เราอยากทำนา สมชายทำแล้วเท เราอยากทำ”

“แหม ไ้มาโนชไปไหน ไม่มาช่วยกันห้าม” สมชายมองไปยังหญิงสาวที่กอดเอกसारแนบอก

“มาโนชมันไปกับพี่กิมเล้งจ๊ะ” แหมบอกแล้วยิ้มแห้งๆ

‘กุละสงสารแหมมันจริง ๆ ต้องรับมือกับเกี่ยมอีกคนเดียวเนี่ยนะ’

“นะๆๆ ให้เราช่วยนะ ไม่วุ่นวายเลย สัญญา!”

“ทำไมไม่เป็นก็อยู่เฉยๆ เขาทำงานทำการกัน ไม่ใช่มาเที่ยวเล่นไปเรื่อยแบบนี้”

“ทำไมไม่เป็นก็สอนเราสิ! เราหัวโวงนะ คุณป้าชมเราตลอดเลย”

“ไม่ต้องมาวุ่นวายแถวนี้ จะไปไหนก็ไป”

เมื่อถูกเอ่ยปากไล่เกี่ยมก็จึงมีสีหน้าขัดใจทันที ใบหน้าอง้งา เดินตรงไปยังกลุ่มชาวบ้านที่นั่งพักกันอยู่ไม่ไกล

“ใครสอนเกี่ยมอีกทำนาได้! เกี่ยมอีกให้สามหมื่น!”

“โอ้ย...ลูกเสียงหน่อลูกเสียง ทำไมมันถึงได้ต่อต้านขนาดนี้วะ!”

แน่นอนว่าเมื่อชาวบ้านได้ยินดังนั้นก็ตาลุกวาว แยกกันยกมือยกไม้ เกี่ยมอีกจึงหันกลับมายกยิ้มอย่างผู้มิชยซ้ำๆ

สมชายตบหน้าผากตัวเอง เพราะรู้ว่ามาถึงขั้นนี้แล้วคงไม่มีทางที่เกี่ยมอีกจะยอมกลับแน่นอน มีเรื่องอะไรก็ใช้เงินแก้ปัญหาไปเสียหมดทุกอย่าง เขาอยากจะรู้กันว่าเสียงเสียงลูกยังไปถึงได้ต่างกันราวฟ้ากับเหวแบบนี้

“หนูต้องทำยังไงบ้างอะยาย”

“เดี๋ยวรอเขาสูบน้ำออกเสร็จแล้วค่อยเอาข้าวในถังนี้ไปหว่าน”

“หว่านแบบโยนๆ ไปเลยใช่ไหม หนูไม่ต้องคิดอะไรมากมาย
ใช้ปะ แค่ว่า...”

“อ่า...ประมาณนั้นแหละลูก”

“เฮอะ! กระจอกมาก ง่ายกว่าทำบุญซีให้คุณป้าอีก”

สมชายนึกหม่นได้ลูกชายคนเล็กของเสียเฮงเหลือเกิน เรียนรู้
นิดๆ หน่อยๆ ก็หันหน้ามามองข่มกัน เขาเลือกที่จะทำเมินแล้วเดิน
ไปนั่งพักคนเดียวไกลๆ หวังให้สบายตัวขึ้น ลมเย็นๆ ที่พัดมาทำให้
สมชายรู้สึกผ่อนคลายขึ้นมาบ้าง

แต่ผ่านไปสักพักก็เริ่มอึดใจเดินมาขึ้นข้างๆ เขาเหลือบมองก็เห็น
อีกฝ่ายยืนยิ้มกว้าง ตอนนี้อึดใจมีเสื้อคลุมสีเข้มที่เขาจำได้ว่าแซมสวม
อยู่ก่อนหน้านี้คลุมทับเสื้อสีสดอยู่ เดว่าก็ยิ้มอึดใจของเขาเสื้อของแซม
มาใส่ ส่วนเจ้าของเสื้อตอนนี้ก็ยืนรอเจ้านายอยู่ได้ร่มไม้ หมวกฟาง
ปีกกว้างของชาวบ้านเมื่อมาอยู่บนหัวของก็ยิ้มอึดใจยิ่งดูใหญ่โตมากขึ้น
ไปอีก เพียงแค่ขยับนิดหน่อยหมวกก็เลื่อนมาปิดหน้าปิดตาจนเขา
รำคาญแทน

“มานี่”

“อ๊ะ”

สมชายดึงก็ยิ้มอึดเข้ามาใกล้ แล้วจัดหมวกให้ดี ๆ มัดปมเชือกให้
แน่นขึ้นเพื่อยึดหมวกให้อยู่กับที่ ก็ยิ้มอึดยืนยิ้มกว้างเมื่อเห็นว่าพระเอก
ลึกลับโปรดใจดีเป็นธุระจัดการให้ไม่พอ สมชายยังช่วยรูดแขนเสื้อลง
มาปกปิดแขนขาว ๆ ไปด้วย ผ้าขาวม้าบนปากก็ถูกนำมาใช้ในการปกปิด
ผิวช่วงคอเอาไว้

“ยิ้มอะไร”

“เปล่าๆ ดีใจเฉย”

“ดีใจอะไร”

“สมชายดูแลเราอยู่นะเนี่ย รู้ตัวไหม ปิดขนาดนี้แดดไม่มีทางเลียผิวเราได้เลยอะ”

“หาเรื่องให้คนอื่นเขาโดนด่าอยู่นั่น เดี่ยวเสียเฮงรู้คนอื่นเขาจะชวยไปด้วย”

“คุณป้าไม่ใจร้ายขนาดนั้นหรอกว่า อ๊ะ พับขาทางเกงด้วยเหรอ”

“มันเป็นโคลน ลงไปเดี๋ยวเปื้อน”

“อ้อออ...”

“อะไร”

“เราเราวมะ”

สมชายกลกอกตาเมื่อเกี่ยมอี้ยกขาอ่อนขึ้นมาโซว์พร้อมตั้งบ้านท้ายด้วยท่าทางระริกระรี้ แต่เมื่อเห็นพระเอกลิเกคนโปรดทำหน้าที่ถ่มทิ้งก็หัวเราะคิกคัก สมชายสบถเบาๆ ทำเป็นไม่สนใจก่อนจะหันไปมองขุน

การใช้เครื่องสูบน้ำหลายตัวพร้อมกันทำให้ใช้เวลาไม่นานในการจัดการสูบน้ำออก ตอนนีพื้นที่ท้องนาจึงพร้อมสำหรับการหว่านข้าวแล้ว เมื่อขุนส่งสัญญาณ ชาวบ้านก็คว่ำถังที่เต็มไปด้วยเมล็ดพันธุ์แล้วเดินลงไปในพื้นที่ท้องนา พวกเขานหว่านเมล็ดข้าวไปเรื่อย ๆ

เกี่ยมอี้ยเห็นดังนั้นก็รีบคว่ำถังใบเล็กแล้ววิ่งลงไปบ้าง แต่ไปได้ไม่กี่ก้าวก็เกิดเหตุการณ์ไม่คาดฝันขึ้น

“เหวอ...!”

แผละ!

“ไอ้จิบหาย...ลูกเสียเฮงหัวทิ่ม”

“...ขาชี่ฟ้าเลย”

“คุณหนู!”

ทั้งชาวบ้านทั้งแซมที่เห็นเหตุการณ์หน้าซิดไปตามๆ กัน มองหน้ากันเล็กน้อยด้วยความตื่นตระหนกที่เห็นขาเล็กชี่ฟ้า ส่วนหัวจมลงไปในโคลนตม เกี่ยมอี้ยควานมือสะเปะสะปะไปมา สมชายรีบเดินลงไป

ช่วยดึงคนตัวเล็กให้กลับขึ้นมาขึ้นได้ตามปกติ ใบหน้าที่เคยขาวใสตามแบบลูกผู้ดีตอนนี้ไม่เหลือคราบของลูกชายเสียเฮงแต่อย่างใด โคลนตมสีน้ำตาลเปรอะเต็มหัวเต็มหน้าของเกี่ยมอี่จนมองแทบไม่ออกด้วยซ้ำว่าเป็นหน้าคน ก็แน่ละ เล่นสะดุดหน้าทึมโคลนแบบนั้น

“ให้ตายสิ!” สมชายสบถก่อนจะใช้ผ้าขาวม้าที่อยู่บนตัวอีกฝ่ายช่วยเช็ดหน้าเช็ดตา

เกี่ยมอี่ค่อย ๆ ลืมตาแล้วพ่นดินในปากออก ส่งเสียงไอ้ก้อกจวนชาวบ้านพากันกลั่นขำหน้าดำหน้าแดง

ถ้าเสียเฮงรู้เข้าจะเป็นอย่างไรหนอ...

“เข้าตาไหม” สมชายถามเมื่อเห็นเกี่ยมอี่ทำหน้าแบ่ กะพริบตาช้า ๆ ก่อนจะลืมตาขึ้นมา เขาเพ่งมองอย่างตั้งใจว่ามีดินเข้าตาเข้าปากหรือเปล่า พร้อมกับใช้ผ้าขาวม้าของตัวเองเช็ดออกให้

“...”

“เกี่ยมอี่ เข้าตาไหม ล้างตาไหม”

“สมชาย...”

“บอกแล้วว่าอย่าลงมา ๆ ก็ไม่ฟัง ดื้อ”

“เฮ้ย!”

“อะไร”

“สมชาย! สมชาย!”

“ถามว่ามีอะไร”

“ทอง! ทองในกระเป๋ารหาหาย! มันหล่นแน่ ๆ เลย”

สมชายก้มลงมองตามมือของเกี่ยมอี่ที่ตบไปตามเสื้อผ้าของตัวเองแล้วก็นิ่งไป ทำตัวไม่ถูก เช่นเดียวกับคนอื่น ๆ ที่นิ่งไปทันทีที่ได้ยินว่าเกี่ยมอี่ทำของมีค่าหายในโคลนตม

‘มาทำนาใครเขาให้พกทองมาด้วย!’

“เอามาทำไม!”

“บ้าเหรือ มีเกี่ยมอี่ที่ไหน มีทองที่นั่น”

“มันหล่นตรงไหน ไปหาเดี๋ยวนี้”

“ช่างมันเถอะ ทองเส้นเดียว”

“อะไรนะ”

“หายก็หายไป ช่างมันเถอะ ไป ๆ เราจะไปหว่านข้าวละ อ๊ะ! ดิ่งไว้ทำไม”

“เกี่ยมอี! นั่นทองนะ!”

“แล้วไงอะ”

“...”

“หายก็ซื้อใหม่ เกี่ยมอีว่าเกี่ยมอีคอนข้างรวย ซื้อมาหว่านแทนข้าวยังได้เลยมั้ง ไต่...”

ปวดหัว ปวดหัวแทนเสียเฮงกันทั้งอำเภอ...

ดูท่าทางวันนี้ตาพวงคงต้องอยู่ที่นี้ทั้งคืนเพื่อหาทองเส้นนั้นแน่ ๆ แฮ่